MARGARET ROME

Fecioara de la graniţă

Traducerea şi adaptarea în limba română

de RĂZVAN BALACI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Elizabeth se răsuci. Zgomotul copitelor si al vocilor de afară o trezi dintr-un somn agitat. Părul roşu îi căzu pe ochii înspăimântaţi când îşi scutură capul. Sunetul de alarmă al unui clopot o făcu să sară din pat si să se ducă la fereastră. Era o noapte neagră ca smoala, fără lună. Dar nu avea nevoie de lumină ca să distingă între familie si duşmani. Blestematele accente englezeşti, care jurau răzbunare împotriva semenilor ei, se puteau distinge cu uşurinţă.

- Dă semnalul! Dă semnalul!

Vocea vărul ei Jock o trezi la realitate. Se afla cel mai aproape de locul pregătit atât ca semnal de alarmă, cât şi pentru a chema vecinii în ajutor.

Această practică era specifică tuturor castelelor si avanposturilor aflate de-a lungul graniţei dintre Scoţia si Anglia. Raidurile englezilor veneau ca răspuns la incursiunile scoţienilor pe teritoriul lor.

Elizabeth sări cu picioarele goale pe podea si fugi către scara ce ducea pe acoperiş, locul de unde putea da alarma. Nu-şi făcea griji pentru viaţa ei, deoarece ştia că oamenii vor lupta până la sfârşit pentru a o apăra.

Turnul în care se afla fusese construit ca fortăreaţă. Zidurile groase de piatră inspirau siguranţă. Primul etaj servea ca magazie şi adăpost pentru animale în timpul raidurilor. Al doilea etaj era folosit ca bucătărie pe timpul zilei şi dormitor noaptea pentru unchiul Will şi cei şase verişori. Al treilea etaj îi aparţinea în exclusivitate, fiind cel mai sigur loc pentru o femeie, după cum considerase unchiul, spre neplăcerea ei.

Cu ajutorul unei lumânări, aprinse focul de avertizare care avea să cheme la arme clanurile prietene. Clanul Armstrong, din care făcea ea parte, era cel mai mare, mai puternic şi mai respectat de la graniţa Scoţiană.

Urletele bărbaţilor încleştaţi în luptă

răsunau din ce în ce mai aproape şi Elizabeth se repezi în dormitor. Îşi îmbrăcă pulovărul gros, ciorapii de lână şi fusta grea din stofă ecosez care o încurca atât de mult. Îşi îndesă pe cap o cască, spunând cu năduf:

- Of, de ce nu m-am născut băiat! Acum aş fi fost şi eu acolo, luptând, în loc să mă ascund aici, ca o domnişoară de la curtea regală!

Deodată, nasul ei fin adulmecă ceva. Cercetă camera cu atenţie şi desluşi dâra subţire de fum care se ridica de la etajul inferior.

- Blestemate fie-le căpăţânile! spuse ea şi se îndreptă rapid spre singura ieşire. Au dat foc turnului!

Avea de ales între a arde de vie şi a-şi încerca norocul prin camera de jos, care părea deja un cuptor. Se avântă fără ezitare în fumul gros şi începu să coboare treptele în spirală. Pe la jumătatea drumului, fumul se îngroşă. Ochii o usturau şi simţea că se îneacă. Îşi ridică fusta groasă pe ochi şi pe gură şi continuă coborârea, mai mult pe ghicite.

Când ajunse la etajul al doilea, realiză că nimic nu mai putea fi salvat. Un glonţ trecu pe lângă capul ei şi se înfipse în tavan, împrăştiind o mulţime de aşchii.

Căutând calea de ieşire, observă că scara către etajul de jos era ruptă de la jumătate. Simţind că nu mai poate respira din cauza fumului, se aruncă în gol, fără să se mai gândească la consecinţe. Ateriză în fânul pregătit pentru animale şi trase adânc aer în piept. Mirosul greu al animalelor era infinit mai plăcut!

Uşa se deschise pentru o secundă şi se trânti la loc, dar briza de aer proaspăt care intră i se păru mană cerească.

- A... ah! suspină ea, cu uşurare.
- Liz, tu eşti?
- A... a... ah!

Încercă să-i răspundă vărului ei, dar nu putea rosti cuvintele din cauza buzelor uscate şi a limbii umflate.

O clipă mai târziu, o găleată cu apă îi fu aruncată pe faţă. Vărul ei Jock nu era genul de bărbat care să răsfeţe. Ca mai toţi scoţienii de la graniţă, îi plăceau

femeile dure, îndrăzneţe,

dintr-o bucată. Elizabeth se obişnuise de mult cu situaţia şi nu i părea o mare pierdere că până acum nu cunoscuse gentileţea, cavalerismul sau atenţia din partea vreunui membru al neamului ei.

Chiar şi aşa, şocul apei reci pe obrajii ei înfierbântaţi o făcu să scoată sunete de durere, pe care nu şi le putea reprima.

Vărul ei o luă de umeri şi o trase în picioare, comandându-i pe un ton dur:

- Nu te mai văicări, femeie, şi ajută-mă să înhămăm caii! Trebuie să ajungem la Branxholm, pentru Buccleuch! Blestemaţii de englezi au plecat mai departe, către vecinii noştri, clanul Douglas! Acum măcar sunt avertizaţi de semnalul tău luminos şi, cu puţin noroc, vom avea timp să adunăm trupe şi să-i încercuim înainte să ajungă la graniţă. Grăbeşte-te!

- Ce... ce ştii de unchiul Will? se înecă ea. Sau de fraţii tăi?

- Au fiecare câte o rană sau două, dar

n-o să moară.

Urcară în şeile cailor şi uşa grajdului se deschise. Se auzi vocea unchiului:

- Grăbeşte-te, Jock! Du-te în Branxholm şi spune-i lui Buccleuch ce orori au avut loc împotriva unuia din clanul său! Spune-i să nu piardă vremea, pentru că nu voi închide un ochi până nu voi fi răzbunat!

Branxholm Hall, reşedinţa lui Buccleuch, şeful clanului lor, se afla la câteva ore călare.

Elizabeth dădu pinteni pentru a-l ajunge din urmă pe Jock, care nu întorsese nici o clipă privirea în urmă. Dar ea, îngrijorată de căminul din ultimii patru ani, întoarse capul şi fu uimită de ceea ce văzu. Turnul pe care-l crezuse impenetrabil ardea ca o torţă pe fundalul cerului întunecat, indicând atât prietenilor, cât şi duşmanilor, înfrângerea şi umilinţa suferite de mândrul clan Armstrong.

Ca un grănicer expert, Jock ştia drumul ca-n palmă. Ghidă calul pe scurtături, prin sinistra vale Liddesdale, o zonă în care

liniştea, sfâşiată când şi când de ţipetele păsărilor, îţi dădea fiori pe şira spinării.

După câteva ore de călărit, când deja caii înspumaţi începeau să-şi piardă echilibrul, observă printre copaci silueta cetăţii Branxholm. Ajunseră

în faţa unei uşi masive de stejar, întărită cu bolţuri şi bare de fier. Uşa de deschise şi lumina dinăuntru căzu asupra călăreţilor înegriţi de fum, care abia mai respirau. Fără s-o mai ajute la descălecat pe verişoara lui, Jock urcă treptele şi intră în hol.

- Spune-i lui Buccleuch că trebuie să-i vorbesc! strigă el către servitorul nedumerit. Grăbeşte-te, omule, dacă nu vrei o cravaşă pe spinare!

Intră şi Elizabeth în momentul în care o uşă se deschise şi-şi făcu apariţia un bărbat foarte înalt, cu trăsături aristocratice şi o privire pătrunzătoare.

- Cine provoacă atâta agitaţie? întrebă el servitorul, nemulţumit.

Apoi, privind peste umăr către cei doi:

- A, tu erai, Jock Armstrong! Trebuia

să-mi fi dat seama! Orice treabă ai avea la ora asta, să ştii că voi scuza cu greu felul în care ai dat buzna aici!

Sprâncenele i se arcuiră când o zări pe Elizabeth. Părea ofensat de înfăţişarea ei dezordonată şi neîngrijită, obrajii negri de fum şi brăzdaţi de dârele lacrimilor, părul roşu vâlvoi şi aspectul inestetic al ţinutei. Ignorând nerăbdarea lui Jock, Buccleuch îşi instrui servitorul:

- Condu-o sus pe domnişoara şi ajut-o să se spele, să-şi aranjeze părul şi ţinuta. Apoi, ad-o aici să mâncăm ceva.

- Dar, Sir! spuse Jock, fierbând de indignare. Nu avem timp de pierdut! Jefuitorii englezi ne-au incendiat căminul de la Morton Rigg, iar acum se îndreaptă spre vecinii noştri. M-aş fi dus şi eu să-i ajut, dacă nu mi-ar fi ordonat tatăl meu să vin aici pentru întăriri. Trebuie să-i prindem înainte să treacă graniţa!

- Timpul, timpul... Nu mai există „mâine”, „săptămâna viitoare” sau „anul viitor”? Fiefurile noastre de la graniţă au fost şi vor mai fi mult timp de-acum încolo!

O oră în plus sau în minus nu mai contează!

Continuă pe un ton blând:

- Stai jos, Jock Armstrong! Relaxează-te şi spune-mi cu lux de amănunte în ce condiţii ţi-au distrus prădătorii casa de la Morton Rigg.

Spumegând de mânie, Jock nu avu de ales şi se supuse. Nu degeaba îşi câştigase sir Walter Scott de Branxholm titlul de „Dârzul Buccleuch”! Era un adevărat gentleman, curtenitor cu femeile, o

calitate pe care Jock o considera în sinea lui drept slăbiciune. Reuşise pe de o parte, cu ajutorul diplomaţiei, să fie numit Gardian de Liddesdale; pe de altă parte, continua să fie şeful de clan al unor oameni deosebit de duri, nefiind vreun altul mai curajos, mai îndrăzneţ şi mai hotărât să-i măcelărească pe englezi. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-l judece numai după aparenţe. Deşi comanda îi fusese dată pe un ton blând, Jock simţise cutiţul din teaca de catifea.

Din acelaşi motiv, se supuse şi Elizabeth, fără a crâcni. Urcă în dormitorul indicat, se spălă, îşi aranjă ţinuta şi admiră interiorul luxos. Îndrăzni chiar să se aşeze pe o saltea de puf, care, spre deosebire de salteaua de paie cu care era ea obişnuită, se mula sub greutatea corpului ei.

Deodată, auzi o bătaie uşoară în uşă şi sări în picioare.

- Vin imediat! strigă ea şi aruncă o ultimă privire în oglinda uriaşă.

Imaginea pe care o văzu o dezamăgi. Chipul ei oval i se păru comun, cu tenul bătut de vânt şi

soare; bărbia ascuţită, iar ochii căprui, de culoarea alunei. Se răsuci, pentru a-şi examina şi restul corpului. Îşi ridică puţin poalele rochiei şi-şi dezgoli gleznele pe care le ştia frumoase, dar care erau îngroşate de ciorapii grei de lână. Trupul ei băieţesc, cu sânii mici şi talie îngustă, era secretul ei bine ascuns sub hainele grele de lână.

- Ei! se certă ea cu imaginea din

oglindă. N-ai fi vrut tu să fii băiat? Ţi-a păsat vreodată de cum arăţi?

Rememoră întâlnirea cu stăpânul casei. Păruse dezgustat la vederea ei, dar mascase galant acest lucru sub un zâmbet de bun-venit. În acel moment simţise ceva ce nu mai simţise demult. Prima oară i se întâmplase într-o noapte, când stătuse cu verii ei în jurul focului. Băieţii discutaseră, fără a ţine cont de ea, despre ultimele lor cuceriri. Era tratată ca un frate mai mic, deşi ştia foarte bine să călărească şi să vâneze cu arcul, la fel ca oricare altul.

- Aţi văzut-o în ultima vreme pe tânăra Laidlaw? îi întrebase Archie pe fraţii săi.

- Care? Elen, cea mai mică? replicase Geordie, cel mai tânăr dintre ei. O femeie plinuţă, cu glezne fine, numai bună de iubit?

- Măi, măi! Mezinul nostru începe să observe! spusese Robert, cel mai în vârstă, dându-i un ghiont prietenesc. Câţi

ani ai, puştiule? Şaptesprezece?

Când Geordie aprobase dând din cap, fratele său izbucnise în râs:

- Ei bine, ţi-a sosit timpul!

Râsul lui o făcuse pe Elizabeth să roşească. Nu mai trebuise să întrebe „Timpul... pentru ce?''.

Deşi se maturizase forţat, trăind printre atâţia bărbaţi dintr-o bucată, simţise o durere în suflet. Era de aceeaşi vârstă cu Geordie şi Elen, dar nimeni nu găsise de cuviinţă să spună că şi ei îi sosise timpul. Tăcuse mâlc, sperând să nu fie băgată în seamă, dar simţise privirea lui Jock asupra ei, care o neliniştise.

- Mie nu-mi plac femeile plinuţe! Eu prefer o pisică sălbatică, nu cu forme evidente, dar plăcute la atingere. O femeie nu foarte frumoasă, dar plină de temperament, complexă şi imprevizibilă.

Oamenii tăcuseră, uimiţi peste măsură. Jock era o fire taciturnă, laconică, iar aceasta fusese cea mai lungă frază pe care o auziseră de la el. Fratele său Robert lovise cu pumnul în pământ.

- Si unde crezi tu că o să găseşti o asemenea femeie? Aici, în nici un caz, sunt sigur! Asemenea creaturi pot fi întâlnite numai la curtea regelui James din Edinburgh.

- Poate... încheiase el fără tragere de inimă.

Ea încercase să nu-şi ridice privirea, dar nu
reuşise. Jock avusese aceeaşi privire misterioasă, de nepătruns, ca atunci când se hârjoniseră, cu ceva timp în urmă, iar el o ţinuse prea aproape şi prea mult timp.

Capitolul 2

Când Elizabeth şi li se alătură în salon, moşierul turna vin în pocale. Acceptă unul cu toată graţia de care era capabilă, sperând în sinea ei că nu-şi va da seama că era prima dată când bea altceva decât apă sau lapte.

- Şi acum, Jock Armstrong... spuse moşierul aşezându-se comod. Înţeleg din cele ce mi-ai spus că toată pierderea ta e turnul din Morton Rigg. Dar şi acesta, fiind construit din piatră, nu este irecuperabil. Se poate înlocui lemnăria, vacile nu ţi-au

fost furate şi nimeni din familie n-a fost ucis sau răpit. După toate astea, eu aş spune că suferi mai mult decât ar trebui.

Părea să trateze problema cu atâta indiferenţă, încât Jock sări ameninţător în picioare.

- Ai mai fi stat atât de calm dacă ar fi fost vorba de familia ta? N-ai fi căutat răzbunare dacă Branxholm ar fi dispărut într-un nor de cenuşă?

Buccleuch se aşează într-o poziţie mai confortabilă.

- Stai jos şi ascultă-mă, tânărul meu prieten! Si dacă va trebui să mă întrerupi, nu mai ţipa. Urechile mele sunt încă fine!

Elizabeth se simţea la fel ca şi vărul ei, dar nu avea de ales.

- Will Armstrong de Kinmont, tatăl tău, este unul dintre cei mai vârstnici şi mai devotaţi oameni din clanul meu. M-am convins de calităţile lui în timpul atâtor bătălii duse împreună pe teritoriul englez. Ţi-am spus asta pentru că vreau să-ţi fie clar că nu din lipsă de respect refuz să mă angajez în această luptă. Nu, ascultă-mă!

Ridică o mână şi-l opri pe Jock, care

tocmai voia să-l întrerupă.

- Eşti tânăr şi-ţi fierbe sângele în vine. Stiu că ai vrea să mă acuzi de laşitate. Te gândeşti că am îmbătrânit, că sunt sătul, dar să ştii că încă o bătălie nu mai contează. Cred că n-o să fii de acord cu mine, pentru că-mi amintesc cum eram eu la vârsta ta.

Buccleuch luă paharul şi bău cu nesaţ.

- Am primit o scrisoare prin care regele îmi cere - nu, îmi comandă! - să închei un armistiţiu, sau poate chiar mai mult, între cele două popoare de la graniţă. Omonimul meu englez a primit o scrisoare asemănătoare de la regina sa. Ambii monarhi sunt foarte îngrijoraţi de ce se petrece acum la hotare. Cele două ţări nu sunt în război, şi totuşi nici un călător nu poate trece pe aici fără a fi jefuit. Regele James mi-a cerut să aplic legea cea nouă, altfel voi fi făcut răspunzător!

Elizabeth protestă indignată:

- Adică, o să fiţi spânzurat?

- Nici chiar aşa! zâmbi el. Dar voi fi destituit. Casa şi pământurile îmi vor fi

confiscate şi vor fi predate succesorului, iar eu voi fi exilat pe o perioadă nedefinită. Ei, cum ţi se pare asta, Jock Armstrong?

Moşierul râse amar:

- Un străin ca Gardian de Liddesdale şi şeful tău de clan exilat...

Cuvintele părură să-l şocheze chiar şi pe el.

- Jur pe viaţa mea că voi face orice ca să împiedic una ca asta. Mai bine îi las să-mi sfâşie trupul, decât să mă ia de aici.

Liniştea se lăsă greu asupra celor trei. Dilema şefului de clan părea să-i macine în aceeaşi măsură şi pe cei doi tineri: să te supui regelui tău sau să respecţi principiile clanului din care faci parte? Ar fi fost de preferat orice, decât să trebuiască să-şi părăsească ţinuturile, să renunţe la independenţa lor. Ei, care nu îngenunchează în faţa nimănui, nici măcar în faţa unui reprezentat al regelui!

În cele din urmă, Jock rupse, ezitant, tăcerea:

- Sir, ce mă sfătuiţi? Ce mesaj să-i transmit tatălui meu?

- Transmite-i să-şi spună păsul în

cadrul Consfătuirii care va avea loc astăzi. Eu nu voi fi prezent, dar voi trimite pe cineva în locul meu.

Jock se ridică să plece.

- Să mergem, Liz. Mi-e greu să duc astfel de veşti tatălui meu, dar e de datoria mea s-o fac.

- Domnişoara Elizabeth va rămâne aici.

Duritatea tonului îi surprinse pe amândoi.

Elizabeth încercă să protesteze:

- Eu? Să rămân aici? Dar... nu vreau.

- Insist!

Tânăra surprinse în privirea lui acea răceală care băgase spaima în inimile atâtor duşmani englezi.

- Prea mult timp te-ai zbenguit pe câmpii ca un băieţandru. E de datoria mea să te aduc aici, unde femeile vor avea o bună influenţă asupra ta şi te vor învăţa cum trebuie să se poarte o lady.

Impresionat de figura ei şocată, mai îmblânzi puţin tonul.

- Nu-ţi fie teamă, pisica mea sălbatică! Nu-ţi va smulge nimeni

ghearele, doar le vom pili puţin...

În ciuda tuturor protestelor, i se ordonă să urce în dormitor.

- Voi regla eu conturile cu moşierul când voi fi mai odihnită! promise ea. Am să-i spun verde-n faţă că n-am nici o intenţie să mă las învăţată arta de a fi femeie, lucru pe care-l detest atât de mult!

Adormi aproape imediat ce-şi afundă capul în perna moale.

După câteva ore, somnul îi fu tulburat de zgomotele de afară. Lumina soarelui de amiază bătea difuz prin perdele. Se auziră vocile unor bărbaţi furioşi care tocmai descălecau sub fereastra ei. Coborî din pat, se îmbrăcă şi se duse să vadă cine era.

O ceată de oameni înfierbântaţi dădu buzna în hol.

- Buccleuch! Adu-l aici pe Buccleuch! urlă liderul la servitorul consternat.

- Pe viaţa mea, asta-i prea mult! izbucni nervos moşierul, ieşind pe hol. E a doua oară pe ziua de azi când cineva îmi

strică liniştea. Prima oară Jock Armstrong, şi acum tu, Tom Harden! Ce scuză ai, pentru că ai năvălit aşa, speriind toată casa?

- După cum ştii, astăzi s-a ţinut Consfătuirea, de această dată pe partea engleză a graniţei. Acuzaţiile şi plângerile au fost judecate de ambele părţi.

- Stiu, am fost reţinut cu treburi foarte importante, dar am trimis pe cineva în locul meu. De judecata lui ai venit să te plângi?

- Măcar de-ar fi fost asta! Problema este că şi lordul Scrope a lipsit şi a trimis în locul lui pe cineva! Acest bărbat, Salkeld de Corby, e cel mai parşiv om pe care-l cunosc!

- Zi mai departe! îl îndemnă Buccleuch, devenind mai atent.

- Will de Kinmont, care venise să se plângă de raidul de la Morton Rigg, a fost atacat pe când se întorcea acasă împreună cu fiii săi. Două sute de englezi, conduşi de Salkeld, i-au luat prizonieri şi i-au dus în castelul Carlisle.

- Nu! Asta nu poate fi adevărat! strigă Elizabeth.

Coborî în fugă scările şi-l luă de mână pe Tom Harden.

- Cred că te înşeli! Nici măcar Salkeld, care s-a jurat că-l va captura pe unchiul meu, n-ar putea încălca legea păcii!

- Fata are dreptate, aprobă grav moşierul. Mai bine fii sigur de ce s-a întâmplat, înainte să faci asemenea acuzaţii! După cum bine ştiţi cu toţii, legea graniţei spune că oricine participă la Consfătuire va fi protejat de orice molestare de la început şi până a doua zi, la răsăritul soarelui. Orice abatere se pedepseşte cu moartea, indiferent de rang!

Tom Harden lovi cu pumnul mânerul sabiei sale.

- Jur cu mâna pe sabie că tot ce am spus e adevărat! Toţi cei de aici au fost martori! Le-am fi sărit chiar noi în ajutor, dacă n-ar fi fost atât de mulţi. Ne-am gândit că-l vom ajuta mai mult pe Will dacă venim la tine!

Moşierul se ridică în picioare, cu ochii arzând de mânie.

- Duceţi-vă acasă! Nu e nevoie de

vărsare de sânge, pentru că Salkeld tocmai şi-a semnat

condamnarea la moarte. Chiar acum voi pleca la castelul Carlisle şi voi cere o întrevedere cu lordul Scrope. Voi cere eliberarea imediată a lui Will şi pedepsirea vinovaţilor. Nu vă temeţi, prieteni! Până la căderea nopţii, Will se va afla printre ai săi.

Având toată încrederea în moşier, oamenii se împrăştiară. Elizabeth se simţi uşurată când îl văzu, zece minute mai târziu, urcând pe cal şi îndreptându-se spre castelul Carlisle.

După ce dispăru din raza ei vizuală, tânăra îşi căută companie. Soţia şi fiicele moşierului erau în vizită la Edinburgh, aşa că se îndreptă spre bucătărie.

Mătuşa Margaret, o femeie bătrână care se afla în slujba moşierului de foarte mulţi ani, învârtea într-o oală ce clocotea pe foc. Elizabethei i se păru neschimbată, aşa cum o ştia din copilărie: şuviţele albe, obrajii scofâlciţi, buzele subţiri şi o voce aspră, chiar şi atunci când vorbea cu blândeţe. Stiind că nu-i greşise niciodată, Elizabeth intră cu încredere.

Era de mult timp acceptat faptul că nu se mişca nimic la Branxholm fără ca bătrâna să ştie. Unii spuneau că ascultă pe la uşi, alţii că ar fi vrăjitoare.

- Bucătăria nu e un loc pentru cele ca tine. Dacă moşierul a hotărât că vei deveni o lady, nu i-ar plăcea să te găsească pierzându-ţi vremea cu servitorii.

Elizabeth izbucni în râs şi se aşează cu fundul pe masă, balansându-şi picioarele în aer.

- Ştii prea bine că nu va reuşi să scoată o lady din mine! Mă voi întoarce acasă de îndată ce moşierul îl va elibera pe Will de Kinmont. Dar până atunci, mă plictisesc! Nu poţi să-mi dai ceva de făcut?

- Ai putea să pisezi frunzele de zahăr.

Margaret încerca din răsputeri să-şi ascundă
mulţumirea, apoi o studie cu atenţie.

- Din cauza încrucişării... Da, semeni cu el! De mult bănuiam eu, dar acum sunt aproape sigură.

- Sigură de ce?

Elizabeth mânuia stângaci un cuţit cu care curăţa o frunză.

- Nu contează, replică bătrâna. Uite

ce mizerie faci, fato! Ai împrăştiat zahăr peste tot! A avut dreptate stăpânul când a spus că ai nevoie de îndrumare. Nu pot să-mi imaginez ce-ar fi spus biata ta mamă văzându-te aşa!

- Ai fost ataşată de mama mea, nu-i aşa, Margaret? Spune-mi, cum era în tinereţe? Frumoasă ca soţia moşierului sau urâtă ca mine?

- Îi semeni foarte mult. Mulţi bărbaţi o considerau frumoasă, mai ales stăpânul...

Elizabeth se opri, surprinsă.

- N-am ştiut că mama şi moşierul au fost atât de apropiaţi.

- Mai mult decât atât, erau pe picior de însurătoare. Numai că tatăl lui a fost împotrivă. Normal, mama ta a suferit enorm, dar Bob Armstrong, care o plăcea de mult timp, a fost gata s-o consoleze. Sub presiunile tatălui său, stăpânul îşi anunţase logodna cu verişoara Rosalind. Câteva săptămâni mai târziu, s-a măritat şi mama ta cu Bob. Un lucru foarte bun, ţinând cont de perioada scurtă la care te-ai născut tu.

Nepărând afectată, Elizabeth o provocă:

- Vrei să spui că eu sunt bastardul lui Buccleuch?

Bătrâna făcu ochii mari, temătoare.

- N-am spus aşa ceva, măi, gură spurcată ce
eşti!

Când femeia ridică ameninţătoare un făcăleţ de pe masă, tânăra o zbughi râzând din bucătărie.

Totuşi, conversaţia avută îi dădu de gândit. Îşi aminti de modul frumos în care se purtase moşierul faţă de familia ei şi de ea în special. Când părinţii ei fuseseră ucişi de englezi, cu patru ani în urmă, Buccleuch suferise enorm. Se răzbunase atât de crunt pe cei vinovaţi, încât uimise pe toată lumea.

Elizabeth oftă, nedumerită. Chiar dacă era adevărat, nu se simţea prea bine pentru că nu avea cui să împărtăşească această noutate.

Moşierul se întoarse, iar când intră în hol, foarte nervos, tânăra îl luă la întrebări:

- Unde e unchiul Will? Ai reuşit să-l eliberezi? S-a dus direct la Morton Rigg?

Conştient că nu va scăpa uşor de ea, bărbatul îşi control' tonul şi spuse:

- Am făcut toate eforturile legale pentru a îndrepta situaţia. Lordul Scrope nu numai că n-a recunoscut vina omului său, dar a şi refuzat făţiş eliberarea lui.

- Îl vor spânzura pe unchiul Will? se înecă fata.

- Nu, copila mea. Blestemat să fiu dacă nu voi răzbuna umilinţa la care am fost supus împreună cu oamenii mei. Lordul englez va simţi pe pielea lui ce înseamnă să te pui cu scoţienii!

- Ce plan ţi-ai făcut? întrebă Elizabeth, îngrozită la gândul că Will va fi atârnat în spânzurătorile din Harribe Hill.

- Îţi spun eu ce am de gând să fac! urlă Buccleuch, nereuşind să-şi mai păstreze controlul. Le voi arăta eu celor ce au îndrăznit să se pună cu mine! De îndată ce voi aduna suficienţi oameni, voi asedia castelul şi-l voi elibera pe Will.

- Dar castelul e o adevărată fortăreaţă! Ai avea nevoie de o armată...

- De o armată de englezi, poate! Dar cu câteva sute de scoţieni mă voi descurca. Nu mă mai reţine, pentru că am multe de făcut. În acest moment, toţi

bărbaţii între şaisprezece şi şaizeci de ani sunt chemaţi la arme. Avem şi oameni în interiorul castelului, cu care suntem înrudiţi, şi care ne sunt credincioşi. Sunt oameni din anturajul lui Scrope. Dar cea mai importantă problemă e că nu ştiu cum aş putea lua legătura cu ei. Trebuie să ştiu exact câţi paznici sunt în posturile cheie şi unde se află Will.

Când se întoarse să plece, Elizabeth îl prinse de mânecă. Îl privi rugător şi-i spuse:

- Lasă-mă pe mine să mă duc! Nu sunt cunoscută şi mi-ar fi uşor să mă amestec printre oamenii de la castel fără să trezesc suspiciuni.

Buccleuch o privi ofensat.

- Să trimit o femeie într-o misiune atât de periculoasă? Niciodată!

Ea îl întrerupse cu îndrăzneală:

- Planul tău n-ar avea nici o şansă şi, dacă ai fi sincer, ai recunoaşte-o! Care bărbat din Liddesdale ar putea hoinări pe străzile din Carlisle, fără a fi arestat pe loc? Nu mai spun să câştige şi încrederea celor de la castel, pentru a putea lua legătura cu oamenii noştri! În schimb, o

femeie n-ar putea fi suspectată că spionează. Trebuie să mă laşi, altfel rişti să-ţi atragi antipatia tuturor familiilor din ţinut! Spuneai că urăşti vărsarea de sânge... Acum ai ocazia s-o dovedeşti! Altfel...

Fata făcu un pas înapoi şi-şi ridică mândră bărbia.

- Pe piatra ta de mormânt va sta scris „Măcelarul Buccleuch” în loc de „Dârzul Buccleuch”!

El o ocoli, privind-o cu aroganţă pe care cea care îndrăznise să-l înfrunte.

- Eu nu mă voi lăsa intimidat, domnişoară Armstrong! răcni el.

Elizabeth mai făcu un pas înapoi şi aşteptă resemnată valul de mânie. Dar el tăcea, ceea ce o făcu să creadă că se gândea şi la varianta ei.

Din pricina mândriei, familiile de scoţieni se uneau foarte rar, dar, dacă ar fi avut elementul- surpriză de partea lor, ar fi avut mai mulţi sorţi de izbândă. Acest lucru i-ar fi convins mai uşor să se alieze.

Când o privi, tânăra simţi că ajunsese la o decizie dureroasă.

- Am toată încrederea că te-ai putea

măsura cu orice bărbat din ţinut. Ai supleţea fantastică a tinereţii şi curajul înaintaşilor noştri. Dar cea mai grea sarcină, ca lider, este cea de a pune în balanţă datoria şi sentimentele personale. De dragul clanului nostru, pentru a evita vărsarea inutilă de sânge, mă văd nevoit să te las să te duci. Dar te implor, fii atentă! Si ţine minte că vei avea întotdeauna parte de admiraţia clanului, mândria familiei şi... dragostea tatălui tău.

Capitolul 3

Elizabeth umbla pe la tarabele din piaţă, dornică să-şi cheltuiască banii. Buccleuch îi dăduse bani ca să doarmă o noapte într-un han, dar ea nu suportase să stea sub acoperiş englezesc şi dormise pe o alee de lângă zidurile oraşului. În timpul nopţii plouase, iar ea fusese recunscătoare pentru pelerina groasă pe care o primise pentru a-şi deghiza originile scoţiene.

Ezită în faţa unei tarabe unde se vindeau acadele. Încercase odată şi i se păruse minunată. Dar renunţă, gândindu-se că puţinii bani pe care îi avea trebuia cheltuiţi cu mai mult folos. Pe o pâine

neagră poate şi, ca răsfăţ, pe o cană de suc de mere.

Păşi deoparte pentru a evita un bărbat ce mâna un căruţ şi auzi vocile unor tineri plângându-se de ploile abundente din ultimul timp.

Printr-un mare noroc, reuşi să tragă cu urechea la o discuţie dintre doi străjeri şi află că existau câte trei oameni în fiecare post, care se schimbau în patru ture pe noapte. Câţiva oameni patrulau de o parte şi de alta a râului. Stiind cum gândea Buccleuch, îşi spuse că va opta pentru traversarea râului, chiar dacă era foarte învolburat.

Nervii se încordară când ridică privirea şi văzu un sergent făcându-şi loc prin mulţime. Se alătură rapid unui grup de tineri, şchiopătând uşor pentru a nu suscita interesul.

- Haideţi, fete şi băieţi! Haideţi să dansaţi afară, până nu se închid porţile!

- Mai avem timp? se auzi o voce. Se apropie apusul...

Râzând şi glumind, tinerii ieşiră şi încinseră dansul. Un tânăr cam şleampăt, cu guler înalt şi fundiţe la mâneci, o luă de mână şi o trase la joc.

- Hai, tânără fată! Ţine ritmul! o îndemnă băiatul, văzând că încurcă paşii.

Înroşindu-se, Elizabeth se trase deoparte.

- Lasă-mă în pace! izbucni, uitând de accentul ei puternic.

Băiatul miji ochii şi se întinse s-o prindă de mână. Spre norocul ei, un paznic îi distrase atenţia.

- Porţile! Porţile! Copii, haideţi că se închid porţile!

- Nu, vă rugăm! se auzi vocea unei fete. Mai lăsaţi-ne cinci minute!

- Ştiţi foarte bine legea, răspunse primarul. Haideţi, treceţi înăuntru!

Pe nesimţite, Elizabeth ocoli grupul şi intră, dar apucă să mai audă vocea primarului:

- Sunteţi siguri că n-a rămas nici un Scoţian pe străzile oraşului?

- Era o fată pe aici, se auzi vocea unui

tânăr. A fost aici acum un minut! Sunt sigur că avea accent Scoţian!

Cuprinsă de panică, Elizabeth îşi ridică poalele rochiei şi o rupse la fugă. Voci ce strigau avertismente se auzeau în spatele ei.

În ultimul moment, se opri pentru a evita impactul cu un cal, iar călăreţul uimit reuşi cu greu să-şi strunească animalul. Privi în sus şi ţipă când văzu copitele ce se agitau în aer. Simţi apoi o lovitură în frunte şi leşină.

***

Când îşi reveni, simţi o puternică durere în ochi şi se întrebă cât timp fusese inconştientă. Durerea deveni mai intensă când încercă să-şi ridice pleoapele şi lumina o izbi cu violenţă.

Auzi în depărtare o voce masculină, guturală, cu un accent necunoscut, ce-i cerea să deschidă ochii şi să vorbească. Reuşi cu greu să-şi ridice puţin pleoapele şi văzu doi ochi de un albastru ireal ce o studiau îndeaproape. Îl privi uimită pe bărbatul elegant ce stătea aplecat asupra

ei.

Era proaspăt bărbierit, cu trăsături aristocratice, subliniate de nasul drept şi gura frumos conturată ce părea dură şi amabilă în acelaşi timp, maxilarul pătrat, părul lung şi negru ce-i cădea pe umeri.

Deschise gura să întrebe unde se află, dar se înecă atunci când văzu pe perete blazonul englezesc al celui mai mare duşman al clanului său

- lordul Scrope.

Ce răsturnare fericită de situaţie! De ore întregi se tot gândea cum să facă să ia legătura cu oamenii ei, fără să trezească suspiciuni, iar acum i se oferea o şansă pe care nu avea dreptul s-o irosească.

Luptându-se cu orgoliul, Elizabeth se decise să facă pe muta. Când bărbatul se aplecă din nou deasupra ei, tânăra îl privi cu o expresie atât de tâmpă, încât el exclamă, impresionat:

- Biata micuţă!

Se forţă să rămână relaxată în

momentul în care el întinse mâna să-i îndepărteze o şuviţă căzută pe frunte.

- Şocul accidentului te-a lăsat, temporar, fără darul vorbirii, dar nu-ţi face griji. Îţi vei reveni! Sper că-ţi dai seama că ai apărut atât de brusc în faţa calului, încât n-am mai avut cum să te evit.

În alte circumstanţe, l-ar fi luat la rost că aleargă cu calul pe străzi aglomerate, dar acum îşi muşcă limba şi rămase tăcută.

- Mă doare sufletul să te văd cum suferi! Ce n-aş da să-ţi pot anunţa familia, pentru ca ei să-ţi mai aline durerea...

Confuzia ei era totală. Acest bărbat era o adevărată enigmă pentru ea. Deşi era puternic şi ferm, o ţinea cu blândeţe şi-i vorbea cu o voce atât de seducătoare, de-ar fi putut înmuia inima oricărei femei. Era ceva straniu pentru ea, care era obişnuită numai cu ghionturi şi vorbe răstite de la verii ei.

Evită privirea lui insistentă, dar nu-şi putu reprima roşeaţa din obraji. Bărbatul râse şi o mângâie uşor.

Vulpoiul ăsta mă încearcă, se gândi ea. Mă forţează tandru, ca să protestez!

Încercă din răsputeri să se abţină. Când braţele lui o strânseră şi o traseră mai aproape de el, Liz îl privi cu toată ura.

Spre uşurarea ei, se auzi zgomot de paşi. Bărbatul o eliberă brusc şi o sprijini de pernele de pe canapea. Uşa se deschise şi intră o doamnă cu talie îngustă şi şolduri late.

- Ah, draga mea lady Scrope! Ce bine că ai venit să mă ajuţi! Copila aceasta este victima unui accident nefericit, de care mă fac şi eu vinovat. Sunt foarte îngrijorat de starea ei.

Femeia se apropie de canapea, o privi cu ochi negri ca două mărgele şi spuse:

- Nu te gândi la asta, sir Rollo. Ai descoperit cum o cheamă sau de unde a venit? Mi se pare ciudat că nici unul dintre servitori nu o cunoaşte. Totuşi, ar putea fi un călător... O slujnică, poate, trimisă de stăpâna ei să facă un comision. Am să trimit un servitor să verifice pe la hanuri, să vadă dacă o aşteaptă cineva, iar dacă

se va dovedi că aşa este, ne vom putea descotorosi de ea cu uşurinţă.

- Nu cred, spuse sir Rollo, aplecându-se oarecum ameninţător asupra micuţei lady Scrope. Dragă doamnă, ai vrea să fii atât de amabilă şi să dispui aranjarea unei camere unde să se poată odihni fără să fie deranjată? După cum vezi, are o vânătaie pe frunte şi, din cauza accidentului, e temporar mută.

- Dar, sir Rollo, nu e neapărat nevoie ca noi să...

- Mă simt responsabil, lady Scrope. Aş prefera să stea aici până când eu voi fi pe deplin mulţumit că şi-a revenit.

- Facă-se voia ta, sir Rollo.

Cu spatele ţeapăn, lady Scrope ieşi pe uşă:

- Mă duc chiar acum să dau instrucţiuni servitorilor.

- Mulţumesc, dragă doamnă. Si... o gustare, dacă nu te superi. Câteva pulpe de pui şi un pahar de vin alb, poate?

Omul ăsta are un tupeu fantastic, se

gândi Elizabeth. Dar ştie cum să trateze cu femeile! Norocul meu că sunt imună la genul ăsta de bărbaţi cuceritori!

După câteva minute, sosiră două slujnice pentru a o ajuta. Cele două discutau între ele, ignorând-o pe Liz ca şi când, dacă ar fi fost mută, asta însemna că era şi surdă.

- Hmm! Asta în mod sigur nu e o ţinută de doamnă! spuse una dintre ele în timp ce o dezbrăca.

Colega ei, jenată de această ieşire, privi temătoare către Elizabeth şi o apostrofă:

- Sst! Nu se cade să criticăm felul în care arată musafirul stăpânei noastre!

- Al stăpânei? Dacă i-ai fi văzut faţa când mi-a spus să-i pregătesc camera, ţi-ai fi dat seama că nu e deloc încântată. Nu ţi se pare ciudată influenţa pe care o are sir Rollo asupra lordului Scrope şi a soţiei sale? Se spune că strămoşul lui este unul din ducii normanzi care s-au stabilit aici. Iar pe lângă proprietăţile din sud, mai deţine un castel şi pământuri în Franţa,

moştenite de la un unchi.

Deşi nu-i plăcea bârfa, cealaltă fată păru impresionată.

- E însurat? Ştii cumva?

- Încă nu. Dar lady Scrope îl va convinge, într-un fel sau altul, să-i devină ginere.

- Domnişoara Mary e pe cale să se mărite cu sir Rollo? Nu ştiam nimic!

- Nici sir Rollo, încă... Dar soarta i-a fost pecetluită. Ştii tu ca lady Scrope să nu fi reuşit vreodată, atunci când şi-a pus ceva în minte? Ar fi o partidă minunată! Un ginere agreat de regină şi unul dintre cei mai de încredere ambasadori... În plus, am auzit, în condiţii de strictă confidenţialitate, că sir Rollo a fost trimis aici într-o misiune specială de către însăşi regina noastră!

Fata făcu o pauză, pentru efect, şi continuă:

- Se pare că e nemulţumită de felul în care lordul Scrope se ocupă de problemele de la graniţă şi de cele pricinuite de

scoţieni, despre care se ştie că sunt foarte dârji, sălbatici şi needucaţi. Se pare că sir Rollo a fost ales pentru această misiune datorită tactului, elocvenţei şi minţii sale sclipitoare, calităţi caracteristice neamului normand. Va trebui să descopere adevărul din toate aceste minciuni şi să-i raporteze reginei situaţia reală. Acum înţelegi de ce-şi dă silinţa lordul Scrope să-i intre în graţii... După cum ştie toată lumea, lordul şi-a strâns întreaga avere în urma raidurilor şi jafurilor de pe partea Scoţiană a graniţei.

- Taci din gură, copilă nesăbuită!

Slujnica mai bătrână o dădu afară din cameră pe cea tânără.

- Din cauza unor astfel de vorbe, ţi-ai putea pierde slujba!

Cu mişcări leneşe, Elizabeth se întinse şi-şi dezmorţi oasele, alungând din minte conversaţia auzită. Avea treburi mai importante asupra cărora trebuia să se concentreze...

Pe când se gândea ce trebuia să facă pentru a-i contacta pe oamenii din interior, uşa se deschise şi reveni în cameră slujnica mai bătrână. După ce lăsă tava jos şi se asigură că nu era nimeni pe hol, ea întrebă:

- Tu eşti cea trimisă de Buccleuch?

Elizabeth sări în picioare. Era atât de uimită,
că abia reuşi să dea din cap în semn de aprobare.

Mulţumită, femeia continuă grăbită:

- Am fost trimisă de Graham de Netherby, care are o poziţie de încredere în casa lordului Scrope. Dar se simte obligat de relaţiile de sânge să ajute la eliberarea lui Kinmont Will. Soţia lui Kinmont a fost fiica lui Graham de Esk.

- Cine ţi-a spus că am fost trimisă de Buccleuch?

- Aşa am bănuit noi. Graham de Netherby a auzit nişte zvonuri cum că Buccleuch a trimis o

iscoadă şi am făcut legătura când am auzit un băiat spunând ceva despre o fată cu accent Scoţian aici, în oraş. Astea fiind spuse, cum te putem ajuta?

Elizabeth făcu o pauză de gândire. Ar fi trebuit să ceară informaţiile referitoare la castel şi la locul unde se afla unchiul ei? Sau ar fi fost mai bine să includă ceea ce aflase în mesajul lui Graham către Buccleuch? Datorită contactelor zilnice cu lordul Scrope, lui Graham i-ar fi fost mai uşor să-i transmită mesajul lui Buccleuch, aşa că optă pentru această variantă. Slujnica acceptă şi promise să revină când va putea, pentru a nu stârni bănuielile celorlalţi.

Obosită fizic şi psihic, Elizabeth se trânti în pat. Era mulţumită de ceea ce realizase şi adormi curând, cu gândul la câmpiile înflorite de acasă.

Capitolul 4

Timp de două zile, Elizabeth rămase în dormitor, tresărind de fiecare dată când intra câte o servitoare şi trântindu-se

frustrată pe perne pentru că nu vedea nici un chip familiar.

Dar, în dimineaţa celei de-a treia zile, intră lady Scrope, urmată de o tânără drăguţă, cu priviri curioase.

- Iată, draga mea Mary, aceasta este nefericita creatură care a căzut sub calul lui sir Rollo şi care, de atunci, îi tulbură conştiinţa. Totuşi, un martor ocular m-a asigurat că ea poartă toată vina. Oricum, din moment ce fata a rămas mută, e normal ca el să fie îngrijorat. Tocmai de aceea, trebuie să arătăm compasiune faţă de ea. Mary, îţi sugerez să petreci un timp cu ea, să-i citeşti din

cărţi şi să încerci s-o faci să vorbească. Sunt sigură că sir Rollo va fi recunoscător şi va aprecia firea ta bună.

Elizabeth simţi dezgust faţă de atitudinea parşivă a acestei femei şi simpatie pentru bărbatul în cauză. Fiica ei Mary, însă, păru sincer îngrijorată în momentul în care luă loc lângă patul ei şi-i zâmbi încurajator.

- Cât de singură trebuie să te simţi,

înconjurată de străini şi fără să poţi scoate un cuvânt! Această vânătaie de pe frunte pare teribil de dureroasă. Mamă, eu aş zice să încercăm o compresă cu ierburi.

Femeia aprobă radioasă.

- O idee excelentă, copila mea. Voi trimite un servitor la farmacist, iar când se va întoarce îl voi ruga pe sir Rollo să aducă aici medicamentul. Astfel, va putea vedea cu câtă competenţă îi îngrijeşti pacienta.

Când lady Scrope ieşi grăbită din cameră, Mary oftă şi se scuză:

- Motivele mamei sunt foarte evidente, nu-i aşa? Dar, te rog, n-o judeca prea aspru. E adevărat

că se gândeşte numai la un singur lucru, dar acum e mai interesată ca tu să te faci bine, crede-mă.

Fata părea binevoitoare şi, când îi propuse să-i citească, Elizabeth aprobă cu o înclinare a capului.

În carte era descris modul de viaţă al vechilor normanzi, cu multe referiri la caracterul lor integru.

- Când au de-a face cu egali, citi Mary, ei pot fi aroganţi. Când au de-a face cu superiori, sunt loiali, dar niciodată servili, iar cu cei inferiori se poartă cavalereşte şi protectori.

La această frază, Elizabeth se foi neliniştită. Mary observă şi o întrebă dacă subiectul o plictisea. Apoi fugi către camera ei şi se întoarse cu un braţ de cărţi pe care le împrăştie pe pat.

Elizabeth întoarse capul, ca să-şi ascundă jena. De câte ori o rugase Buccleuch să vină la Branxholm să înveţe să citească, ea îl refuzase cu încăpăţânare.

Mary întinse o mână şi-i îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă.

- De ce am impresia că nu ştii să citeşti? spuse ea pe un ton blând. Nu te simţi ruşinată! va fi

micul nostru secret... Te pot învăţa eu! Mai am cărţi din şcoală şi am să ţi le aduc chiar acum.

Liz o privi ieşind pe uşă şi se gândi că n-ar fi trebuit să simtă recunoştinţă faţă de un duşman englez. N-ar fi trebuit să

încurajeze acest sentiment, această... simpatie, dar, la urma urmei, în curând toţi vor fi de domeniul trecutului. Inclusiv trufaşul sir Rollo!

De cum ieşi Mary pe uşă, intră sir Rollo, care-şi arcui sprâncenele când văzu că era singură. Se îndreptă hotărât către canapea şi se aşeză.

- Ei, cum se mai simte astăzi micuţa abandonată?

Elizabeth se îndepărtă uşor de mâna pe care el o întinsese pe pat, la câţiva centimetri de piciorul ei. Onestitatea o forţa să recunoască faptul că se temea de acest bărbat, dar era mai mult o frică de necunoscut, decât una fizică. Nimic din ce ştia ea despre bărbaţi nu i se potrivea lui sir Rollo. Fiecare mişcare a trupului său denota forţă şi supleţe. Privirea ochilor săi albaştri arăta superioritatea omului care se simte ca un prinţ printre cerşetori, o perlă aruncată în mocirlă.

- Ce păcat, continuă el blând, că nu-mi poţi răspunde! Dar, după felul cum

reacţionezi la cel mai mic sunet, aş putea spune că nu eşti chiar surdomută. De aceea, hai să convenim că-mi vei răspunde prin mişcări ale capului.

Ezitant, ea aprobă cu o mişcare uşoară.

Sir Rollo se aplecă şi-i spuse:

- Eşti foarte drăguţă, micuţa mea. Si foarte inocentă. Aş putea jura că aceşti ochi frumoşi n-au privit niciodată un bărbat cu adoraţie. Aceşti micuţi şi delicaţi sâni, ce se zăresc prin dantela fină, n-au simţit bucuria mângâierilor, iar trupul tău zvelt n-a simţit focul săruturilor în cele mai secrete şi vulnerabile locuri.

Îngrozită, Elizabeth se trase puţin sub pătură. N-o mai privise nimeni în acest fel! Inima îşi mări ritmul, iar corpul îi tresări la şocul trecerii de la adolescenta inocentă la femeia în devenire.

-Ah! zâmbi el cu satisfacţie. După reacţia ta, îmi dau seama că am avut dreptate. Dar chiar şi pisicuţele ca tine se maturizează şi devin creaturi superbe, care torc cu plăcere atunci când sunt dezmierdate. Va fi plăcuta mea datorie, frumoasa mea pisicuţă, să te iniţiez în deliciile acestei deveniri.

Liz îl privi mută de uimire şi fără a-şi putea dezlipi privirea de la cel care acum o măsura cu amuzament. Acest bărbat trezea în ea mai multă teamă decât ar fi simţit dacă s-ar fi aflat singură în faţa a sute de oşteni englezi.

În acel moment, Mary reapăru, ca un înger salvator, aducând mai multe cărţi.

- Sir Rollo! spuse ea încântată. Ce drăguţ din partea dumneavoastră că ne ţineţi companie!

El se ridică şi se înclină respectuos, arătând o deferenţă ce o intrigă pe Elizabeth. Se vedea din atitudinea lui că punea preţ pe sentimentele lui Mary; în schimb, faţă de sentimentele ei părea indiferent.

Ascunzând cu discreţie cărţile, Mary zâmbi mulţumită.

- Nu trebuie să irosim timpul pe care vi-l puteţi permite cu noi. Sunt nerăbdătoare să aflu cum e viaţa la curte, la Londra, şi tot ce se mai întâmplă prin

capitală. Sunt sigură că şi tânăra domnişoară va fi încântată.

- Ai vrea să afli noutăţi despre Londra în general, sau despre cineva care acum se află aici? o tachină el.

Spre surprinderea Elizabethei, Mary roşi ca o şcolăriţă.

- E plăcut să aflu noutăţi despre o cunoştinţă... spuse ea cu ochii plecaţi.

- Francis Bagnall e un tânăr burlac foarte norocos, deşi a întârziat cam mult. Cei mai mulţi bărbaţi ar fi cerut deja o audienţă la tatăl tău, pentru a-şi declara intenţiile.

- Ar fi făcut asta, dacă nu l-aş fi rugat eu să mai aştepte. Există anumite motive...

Vocea ei începu să tremure, apoi continuă pe un ton mai controlat:

- Nu este nici timpul, nici locul pentru o asemenea discuţie. Aşa că, Sir, vă implor să schimbaţi subiectul.

- Desigur, cum doreşti. Despre ce ai vrea să discutăm? A, despre Londra! Ei

bine, e un oraş zgomotos şi plin de viaţă. În magazine se găsesc cele mai felurite mărfuri, pe străzi predică oameni şi compun satire, există tot felul de concursuri de

călărie, tir cu arcul, dans şi lupte de cocoşi. În timpul iernii se organizează partide de vânătoare, săniuş şi patinaj.

- Dar ce-mi puteţi spune despre magazine? întrebă ea, curioasă.

- Paradisul femeilor, draga mea. Mătăsuri, eşarfe şi basmale, pietre preţioase, curele, pălării şi pantofi de tot felul.

Mary oftă visătoare.

- Cât de mult mi-ar plăcea să văd cu ochii mei toate acestea...

- Ar trebui să-mi faci o vizită.

Se ridică brusc, părând să aibă o revelaţie.

- Da, e o idee minunată şi o ocazie ideală ca tânărul Bagnall să intre în graţiile părinţilor tăi. De îndată ce-mi voi termina treaba aici şi mă voi întoarce la Londra, părinţii tăi vor primi o invitaţie pe care cu

greu o vor putea refuza.

- Îţi mulţumesc, sir Rollo. Dar sunteţi sigur că va fi posibil? Din câteva am auzit, regina vă solicită destul de mult. De altfel, de ce aţi prefera compania noastră în locul prietenilor dumneavoastră sofisticaţi. Doamnele de la curtea reginei sunt mult mai frumoase, mult mai isteţe...

- Si mult mai plictisitoare, de cele mai multe ori.

Privirea lui căzu asupra Elizabethei, care
asculta fascinată.

- Stând printre cei tineri, recuperăm din propria noastră tinereţe si inocenţă. De ce, în miezul iernii, simt deodată că ar fi primăvară?

Brusc, se răsuci pe călcâie si, fără a mai cere permisiunea, iesi rapid din încăpere. Ambele fete rămaseră perplexe.

- Pe sufletul meu! sopti Mary. Nu l-as fi crezut niciodată capabil de asemenea sentimente profunde. Oare ce l-o fi tulburat atât de mult, ai vreo idee? Oi fi spus eu ceva nepotrivit, că la tine nici nu

se poate pune problema...

Se opri, apoi atenţia îi fu atrasă de roseaţa obrajilor, privirea temătoare si gura tremurătoare a Elizabethei. Un zâmbet discret îi apăru în colţul gurii, figura i se lumină si, fără alte comentarii, se apucă hotărâtă să-i citească din carte.

După aproape o oră, Liz descoperi cu surprindere că-i făcea plăcere această nouă experienţă a învăţatului. Începea să înţeleagă simbolurile pe care Mary i le asocia cu sunete. Era

atât de absorbită, încât aproape nici nu observă semnalul discret al slujnicei, care-i dădea de înţeles că vrea să-i vorbească.

Mimă o durere de cap, care avu efectul scontat.

- Of, ce egoistă sunt! spuse Mary. Mi-a făcut o asemenea plăcere, încât am şi uitat că eşti încă în convalescenţă. Întinde-te şi odihneşte-te. Voi da ordin să nu fii deranjată.

Câteva minute mai târziu, slujnica veni în vârful picioarelor şi-i spuse rapid, pe un

ton jos:

- Buccleuch a confirmat primirea mesajului şi instrucţiunilor tale. Mâine seară, cinci sute de călăreţi înarmaţi cu topoare, securi şi scări de escaladat vor asedia castelul. De dată ce va începe bătălia, va trebui să încerci să evadezi. Un cal pregătit te va aştepta afară.

- Numai cinci sute de oameni? întrebă Elizabeth. Dar aici sunt mai mult de o mie de soldaţi.

Slujnica o întrerupse nerăbdătoare.

- Sorţii sunt încă în favoarea lui Buccleuch. Acum trebuie să plec, ca să nu dau de bănuit.

Rămasă singură, Elizabeth începu să se frământe. Cu două zile în urmă, n-ar fi văzut o problemă în a fi depăşiţi numeric într-o proporţie de doi la unu de către englezi. Dar, cunoscându-l mai bine pe sir Rollo, începu să aibă îndoieli.

Era scandalos de trufaş şi arogant. Acţiunile sale reflectau cu maximă acurateţe caracterul său normand. Deşi n-o atinsese nici măcar cu un deget, se

simţea atât de pângărită, încât se gândea că numai cu sângele lui ar putea spăla această impresie.

- Mâine noapte... murmură ea. Cu puţin noroc, mă voi răzbuna, iar dacă moşteneşte plăcerea luptei, va avea privilegiul de a fi primul care va pieri de mâna mea.

Acest gând o linişti. Se sprijini relaxată pe perne şi căzu într-un somn agitat, cu mâinile încleştate pe marginea patului.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, Mary spuse:

- Ţinând cont că după atâtea zile ploaia s-a oprit, cred că n-ar fi rău să facem o plimbare pe metereze. Ce zici, te simţi în stare?

Elizabeth îşi înălţă capul şi aprobă încântată, cu o mişcare viguroasă.

- Bine, zâmbi Mary. N-o să mai chem slujnica. Te voi ajuta chiar eu să te îmbraci.

Luă hainele elegante, curate şi scrobite pe care i le adusese şi i le înmână cu mândrie. Apoi îi aranja părul într-un fel atât de sofisticat, încât Elizabeth îl pipăi cu

neîncredere. Se gândi la modul simplist pe care i-l impunea unchiul ei şi expresia feţei trădă gândurile sale.

Delicată ca de fiecare dată, Mary îi spuse:

- Acest stil pare să te prindă mult mai bine. Mie mi-ar sta îngrozitor, dar ţie îţi scoate foarte bine în evidenţă trăsăturile perfecte. Trebuie să-i cerem părerea şi lui sir Rollo; el se pricepe foarte bine în asemenea chestiuni. După cum poate că ai observat şi tu, se îmbracă impecabil şi e primul care aduce la curte ultima modă care se poartă la Paris.

Când Elizabeth se strâmbă, Mary izbucni în râs.

- Te rog, nu-l subestima. Au mai făcut-o şi alţii, pentru a afla mai apoi că sub hainele scumpe şi bijuteriile sale se află un pumnal foarte ascuţit.

Plimbarea de-a lungul meterezelor se dovedi foarte plăcută. Dar Liz nu pierdu ocazia de a-şi nota în minte poziţia tunurilor îndreptate către nord. Realiză că misiunea lui Buccleuch era aproape imposibilă.

Aveau de trecut un şanţ exterior de fortificaţie, un zid gros de câţiva metri, un pod rabatabil, un alt şanţ interior şi asta doar pentru a pătrunde în curtea principală. Urmau un alt şanţ şi un alt pod rabatabil pentru a ajunge la castel. Apoi trebuia să pătrundă în beciurile unde presupuneau că se află Will.

Imensitatea acestui plan o înfricoşa. Îşi întoarse privirile de la curtea în care soldaţii mişunau ca furnicile şi simţi că intră în panică. Reuşi să-şi înfrâneze sentimentele, dar nu şi lacrimile.

Nu plânge, proasto! îşi spuse ea în gând, înfigându-şi unghiile în palme. Chiar dacă te-ai împrietenit cu Mary, nu uita că e fiica lordului Scrope şi nu trebuie să-i dai nimic de bănuit.

Brusc, o voce o trezi la realitate.

- Deci, te-ai hotărât să înfrunţi vremea. Dar ai grijă, mica mea pisicuţă, să nu-ţi murdăreşti pernuţele.

Se întoarse furioasă către el. Un blestem îi stătea pe limbă, dar nu îndrăzni să-l rostească.

Uimit de atâta ostilitate mută, sir Rollo făcu un pas înapoi şi rosti printre dinţi:

- Bine te-am mai poreclit! Numai în ochii unei feline mai pot întâlni o asemenea strălucire provocatoare.

„Să nu atingi o pisică fără mănuşi" - acesta era motoul clanului Mackintosh, dar Elizabeth se abţinu să i-l spună. Înghiţi în sec şi-şi plecă

ruşinoasă privirile. El nu se lăsă păcălit, dar, spre norocul ei, auzi dinspre castel un zgomot care-i distrase atenţia.

Sase soldaţi încercau să potolească un bărbat furios. Blesteme scoţiene sfâşiară aerul. Prizionierul se zbătu, dar o puternică lovitură în ceafă îl doborî pe caldarâmul ud.

- Unchiule Will! aproape strigă Elizabeth. îşi muşcă limba şi simţi ura crescând în ea în timp ce privea trupul inert al unchiul ei târât de-a lungul curţii. O ura chiar şi pe Mary, care acum apela la mila lui sir Rollo în favoarea prizonierului.

- Atâta cruzime! Acest om n-avea nici o şansă să evadeze. De ce a fost nevoie de

o asemenea lovitură?

- Nu ştiu cine este acest om, răspunse sir Rollo, dar sunt sigur că nici el n-ar fi arătat mai multă milă, dacă rolurile ar fi fost inversate. Dar tu ştii cine este?

- Este Will Armstrong de Kinmont, îi spuse Mary. Sau Kinmont Will, după cum i se spune. De ani de zile, e ca un ghimpe în coasta tatălui meu: specializat în raiduri peste graniţă, neînfricat şi fără reţineri. El şi familia lui sunt detestaţi de

această parte a graniţei, se pare că în clanul său se află peste o sută de oameni. În timpul ultimului raid, au furat opt sute de vite, şaizeci de cai şi iepe, cinci sute de oi. În plus, au ars şaizeci de case, au produs pagube însemnate şi au ucis zece oameni. Si te mai miri de ce dorea tatăl meu atât de mult să-l captureze?

- Un adevărat răufăcător! Să înţeleg că el este cel a cărui eliberare Buccleuch a avut îndrăzneala s-o ceară? Multe lucruri îmi sunt neclare, dar de unul sunt sigur - tatăl tău are tot dreptul să refuze eliberarea unui asemenea om.

Deşi fierbea de mânie, Elizabeth îşi menţinu privirea plecată şi expresia calmă. Fiecare animal fusese luat doar pentru a completa stocurile din care furaseră englezii în timpul raidurilor; iar oamenii ucişi erau victime ale unei onorabile vendete. Ce lege era mai corectă decât „ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte"?

- Si totuşi... continuă sir Rollo pe un ton care-i atrase atenţia. Trebuie să recunosc că admir curajul de care dau dovadă aceşti oameni. Când am fost trimis prima oară în nord, mi s-a spus să mă aştept la o civilizaţie barbară, care ignoră legile

şi unde nu există un comportament uman decent. Dar cine locuieşte într-o junglă trebuie să se supună legilor ei! Dacă un bărbat nu-şi poate proteja familia după lege, atunci e nevoit s-o încalce. La început, am crezut că problema poate fi rezolvată simplu, ţinându-i pe englezi departe de scoţieni. Dar mi-am dat seama că nimeni şi nimic nu poate separa

familiile. Datorită căsătoriilor mixte, aproape că nu mai există familie engleză de graniţă care să nu fie înrudită cu o familie Scoţiană. În consecinţă, e greu de decis cine în cine poate avea încredere.

- E adevărat, aprobă Mary. Tatăl meu este extrem de precaut când îşi alege asociaţii, totuşi nu poate fi niciodată sigur. Când o astfel de situaţie se iveşte, e greu de pus datoria înaintea legăturilor de sânge.

- Cum pot explica reginei Elizabeth o situaţie pe care nici eu n-o înţeleg? explodă el. Nu există în întreaga Anglie nici un grup cu care să poţi compara aceşti oameni de la graniţă. Fie că sunt paji sau ţărani, nelegiuţi sau gentlemeni, englezi sau scoţieni, toţi sunt, fără excepţie, hoţi profesionişti, luptători destoinici şi grăniceri pricepuţi.

- Bietul sir Rollo! zâmbi Mary cu simpatie. Cât de mult trebuie că te-am zăpăcit! E normal să-ţi fie greu, pentru că eşti mai obişnuit cu viaţa sofisticată de la curte, decât cu acest gen de oameni,

învăţaţi să se lupte, deşi nu există nici un război. În ciuda condiţiilor sălbatice de viaţă de aici, mai degrabă şi-ar da viaţa decât să-şi părăsească ţinuturile natale.

- Poate că ai dreptate, râse el. E nevoie de un Grănicer ca să judeci un alt Grănicer, nu?

Elizabeth simţi că atenţia lui se îndreptase din nou asupra ei şi se crispă, gândindu-se că ori va fi umilită de umorul lui sarcastic, ori va fi frustrată de anumite păreri personale. După ce o măsură încet, din cap până-n picioare, întinse mâna şi-i ridică bărbia. În momentul contactului, un şoc îi străbătu trupul.

Zâmbetul discret ce apăru pe chipul lui îi spuse că era conştient de efectul pe care-l avusese asupra ei. Simţea nevoia acută de a se trage înapoi, dar înfruntă curajoasă senzaţiile noi pe care nici măcar nu şi le putea explica.

Tot comportamentul lui reprezenta un mister pentru Elizabeth. Vocea îi era caldă şi blândă,

aproape hipnotizând-o. Locul unde o

atinsese pe bărbie o ardea, senzaţia reverberând în tot corpul, topindu-i mânia.

- Mă întreb, continuă el privind-o, ce părere ar avea prietena noastră mută dacă ar putea vorbi?

- Ar fi cu totul de acord, sunt sigură, zise Mary. E prea tânără să ştie politică sau să fie interesată de problemele de la frontieră.

- Aşadar, o consideri ignorantă? insinuă sir Rollo.

- Deloc, replică Mary, indignată. Needucată, poate. Trebuie să-ţi fi dat şi tu seama că o fată cu ochii atât de inteligenţi nu poate fi o ignorantă.

Sir Rollo râse.

- Am tras şi eu multe concluzii şi sunt complet de acord că prietena noastră mută e mândră, aprigă şi - posibil - extrem de inteligentă. Am mai observat, de exemplu, că şi-a strâns buzele şi trupul i s-a înţepenit instinctiv - semne clare de resentiment - de fiecare dată când noi am denigrat scoţienii.

Pentru prima dată în viaţa ei, Elizabeth simţi gustul amar al fricii. Oare cum o descoperise acest bărbat de la curtea

reginei? Respiră uşurată când el continuă:

- Totuşi, cred că e fiica unui mare şef nordic, care a fost nevoită să vină deghizată pentru a nu atrage atenţia jefuitorilor. Probabil că în acest moment o servitoare o aşteaptă îngrijorată pe stăpâna ei într-un han de pe aici.

Elizabeth aproape că izbucni în râs. Umerii i se scuturară puţin şi-şi trase rapid mantaua ca să mascheze gestul. Mary observă şi interpretă mişcarea ca fiind un fior.

- Să ne fie ruşine, sir Rollo! Ne-am luat cu vorba şi am ţinut fata în frig atâta timp. Vina îţi aparţine în întregime, pentru că această conversaţie a fost atât de captivantă, încât nu mi-am mai dat seama.

Apoi, adresându-i-se fetei:

- Să mergem, draga mea, înainte să răceşti.

Bărbatul zâmbi, se înclină cu respect şi le făcu
loc. Când trecu pe lângă el, Elizabeth făcu greşeala să-l privească în ochi. Sentimentul de uşurare îi dispăru subit. Deşi dorea să pară trufaş, cuceritor şi superficial, era un om extrem de calculat.

Adoptase această mască pentru a induce celorlalţi un fals sentiment de superioritate. Dar iuţimea şi tăişul din privirile sale nu erau ale unui amator, ci mai degrabă ale unui inchizitor.

O trecu un fior. Lordul Scrope era cunoscut ca un adept al pedepselor cu biciuirea la pielea goală a răufăcătorilor. Îşi încrucişă degetele şi speră ca, în cazul în care va fi descoperită, sentinţa să i-o dea el şi nu nemilosul emisar al reginei.

Când ajunse în camera ei, se întinse extenuată în pat. După o oră, auzi un zgomot şi sări când o văzu pe slujnica ce servea ca mesager.

- Ai veşti de la Buccleuch? întrebă nerăbdătoare.

- Da, ascultă cu atenţie. Buccleuch şi oamenii săi sunt bine ascunşi pe malul celălalt al Edenului. După căderea nopţii, vor năvăli în castel, iar tu va trebui să fii pregătită. Când bătălia va fi în toi, vei ieşi din camera ta şi vei merge pe culoarul din stânga până când vei da de o uşă. În spatele ei e o scară ce duce în curtea interioară, unde vei găsi un cal pregătit de

drum. Mai departe, nu te putem ajuta cu nimic! Bazează-te pe instinct pentru a putea evada!

- De unde ştii că Buccleuch va ataca în noaptea asta?

- Pentru că mi-a spus-o chiar el. Va profita de furtună pentru a-şi masca apropierea.

- Si cu unchiul Will cum rămâne? Stii unde l-au mutat azi după-amiază? Sau, şi mai important, ştie şi Buccleuch?

Spre surprinderea ei, deşi părea agitată de întârziere, femeia găsi timp să se relaxeze şi să chicotească.

- A fost ideea lui Buccleuch să-l transfere în curtea exterioară a castelului. Urmând instrucţiunile, unchiul tău a provocat agitaţie şi a fost transferat în celula de izolare care se află sub turnul de sud-vest, la câţiva metri de o poartă rar folosită. În această seară, poarta va fi lăsată descuiată. Cu puţin noroc, Buccleuch va intra, va forţa intrarea în celulă şi va evada cu unchiul tău înainte ca cineva să prindă de veste.

- Ah, mă rog pentru asta! spuse

Elizabeth şi lăsă servitoarea să plece. Fă, Doamne, ca în această noapte să ne unim toţi sub acelaşi acoperiş din Branxholm, teferi şi nevătămaţi!

Capitolul 6

Elizabeth împinse deoparte farfuria neatinsă de supă. Se ridică şi se duse la fereastră, privind cerul brăzdat de fulgere. Asculta încordată fiecare sunet care ar fi putut trăda apropierea lui Buccleuch.

Era deja trecut de miezul nopţii când auzul ei fin percepu zgomotul produs de copitele cailor şi bătaia ritmică a berbecului în poarta masivă. Sunetele erau atât de bine mascate de zgomotul furtunii, încât numai o persoană avizată ar fi putut face diferenţa.

Urmă instrucţiunile pe care i le lăsase slujnica şi, curând, ajunse în curtea interioară, unde o aştepta un cal gata pregătit. Încălecă şi-l conduse pe marginea perimetrului, pe lângă turnul căpitanului de la ale cărui ferestre lumina

străbătea cu greu din cauza ploii dese. Se strecură de-a lungul podului mobil şi ieşi în curtea exterioară. Descălecă şi porni pe jos către locul de unde se auzea sunetul, trecând pe lângă turnul de sud-vest. Ca şi când natura ar fi fost de partea ei, furtuna atinse punctul maxim - ploaia deasă împiedica vizibilitatea, iar tunetele acopereau total zgomotul berbecului.

Conştientă că se afla pe un tărâm necunoscut, Elizabeth înaintă precaută şi-şi semnaliză prezenţa printr-un şuierat.

- Buccleuch! Unde eşti?

Deodată, simţi că cineva îi acoperă gura cu mâna şi-i puse un cuţit la gât. O voce gâtuită se auzi:

- Cine vrea să ştie?

Cel care o imobilizase îşi dădu seama că nu avea de-a face cu un soldat datorită supleţei trupului şi o eliberă.

- Sunt Liz Armstrong de Kinmont. Te rog, du-mă la Buccleuch!

În acel moment, ploaia se domoli, tunetele încetară şi un fulger lumină toată

zona, demascându-i pe cei douăzeci de oameni care smulgeau ultima bară de fier din zidul celulei.

Strigăte de alarmă se auziră de pe metereze:

- La arme! La arme!
- Scoţienii sunt printre noi!
- Avertizaţi-l pe lordul Scrope!
- Sunaţi alarma!

În timp ce gardienii începură să alerge în toate direcţiile, scoţienii îl scoaseră pe braţe pe Kinmont Will şi se grăbiră către locul unde-şi ascunseseră caii. Elizabeth încălecă şi se îndreptă către locul unde îl zărise pe Buccleuch. Până să ajungă, atenţia îi fu atrasă de ameninţările pe care lordul Scrope le profera împotriva nefericiţilor gardieni.

Unchiul ei strigă peste umăr:

- La revedere, bunul meu lord Scrope! Am să-mi plătesc datoriile data viitoare, când ne vom întâlni pe partea mea de graniţă!

Când ajunseră pe malul râului Eden, toate clopotele oraşului băteau şi deveniră conştienţi că în urma lor veneau o mie de oameni conduşi de

lordul Scrope. Elizabeth privi înfricoşată râul învolburat, dar Buccleuch, sfidând pericolul, sări în apă, urmat de oamenii săi. Tânăra închise ochii, spuse o rugăciune scurtă şi făcu acelaşi lucru. Socul apei reci îi tăie respiraţia şi de câteva ori fu pe punctul de a fi trasă din şa de curentul puternic.

Reuşiră cu greu să iasă pe malul celălalt şi se opriră, privindu-l pe lordul Scrope. După cum bine bănuise Buccleuch, Scrope nu se aventurase în apă. Cu mişcări calme, Buccleuch îşi scoase mănuşa şi o aruncă în direcţia englezului.

- Dacă nu ţi-a plăcut vizita mea, atunci te aştept în Scoţia!

Cu figura schimonosită de furie, lordul Scrope îi strigă:

- Buccleuch, tu fie eşti diavolul din iad, fie mama ta a fost o vrăjitoare! N-aş trece peste apa asta nici pentru tot aurul din Christendom!

Cu o nonşalanţă care-l enervă peste măsură pe lordul Scrope, Buccleuch se

îndepărtă râzând.

Elizabeth i se alătură, urmărită de pe celălalt mal de privirea lui sir Rollo, care rămăsese nemişcat în timpul schimbului de replici dintre cei

doi Gardieni. Această ceartă nu-l privea direct, el fiind trimis de regină doar ca observator neutru pentru a înregistra argumentele ambelor părţi. Când dădu să plece, întoarse capul pentru ultima oară în direcţia fugarilor şi întâlni privirea tinerei. Neîncrederea din privirea lui se transformă în furie şi apoi în dispreţ adânc.

Liz simţi un fior, dar nu din pricina frigului. Îi era teamă. În mod clar, sir Rollo o dispreţuia şi era furios pe sine pentru că se lăsase păcălit. Din cauza ei, el apărea acum într-o lumină nefavorabilă, ceea ce însemna că trebuia să se răzbune, într-un fel sau altul. Instinctiv, Liz realiză că el nu-şi va găsi liniştea până când datoria nu va fi plătită.

Ajunseră la Branxholm odată cu venirea zorilor. Îşi schimbară hainele şi băură

câteva căni de vin pentru a se încălzi. Eroul zilei, Will de Kinmont, trebui să facă faţă tirului de întrebări.

- Te-ai bucurat să ne vezi, Will?
- Te-au chinuit câinii de englezi?
- Cum te simţi acum, că ai trişat moartea?

Buccleuch îşi ridică paharul şi toastă:

- Pentru întoarcerea în siguranţă a rudei noastre Will şi pentru providenţa care ne-a ajutat în această noapte furtunoasă!
- Ura!!
- De asemenea, continuă Buccleuch, să nu-i uităm pe aliaţii noştri din interiorul castelului, în special pe Graham de Netherby, a cărui sarcină a fost să descuie poarta. Vieţile lor sunt acum în pericol, pentru că Scrope nu este un prost! În acest moment, a convocat toţi oamenii din castel pentru a le verifica alibiurile!
- Scrope! spuse Kinmont Will, scuipând pe podea. Probabil acum tremură de frică, pentru că i-am promis răzbunare!
- Răzbunarea nu va fi uşoară. De

acum încolo, paza de noapte va fi dublată. Castelul este inexpugnabil! În seara asta am reuşit datorită elementului surpriză şi ajutorului aliaţilor noştri! A doua oară n-o să ne mai meargă!

Will sări în picioare.

- Există mai multe feluri de a jupui un iepure! Îmi va face mare plăcere să înec în sânge englezesc castelul şi să-l rad de pe faţa pământului. Dar nu sunt atât de prost să nu-mi dau seama că acest

lucru nu va fi posibil fără mari sacrificii! N-am stat închis degeaba... Am văzut şi am învăţat multe lucruri. Datorită acestor informaţii, acum pot să alcătuiesc un plan.

Elizabeth se trase mai aproape, pentru a nu pierde nici un cuvânt.

- Fereastra celulei mele dădea în curtea exterioară, astfel am fost în stare să înregistrez fiecare mişcare. Am observat că fiica lordului Scrope e o fire foarte metodică şi punctuală. În fiecare dimineaţă, la ora zece, face exerciţii călare în pădurea din afara oraşului.

- Cum putem fi siguri în ce direcţie o ia? îl întrerupse Tom Harden.

- Datorită avertismentelor primite de la tatăl său. Îi spunea să fie atentă la eventualii scoţieni care s-ar putea ascunde în spatele tufişurilor.

- Dar chiar şi aşa... Sigur tânăra nu are nici o escortă?

- Ba da. Companionul ei este un tânăr înfumurat de la curtea reginei Elisabeth, îmbrăcat ca o fată.

Râsetele zguduiră camera. Doar Elizabeth rămase nemişcată şi rece ca o piatră, cu unghiile adânc înfipte în palmă.

- În afară de fiii mei, n-o să am nevoie de nici un ajutor pentru a o răpi pe domniţă. Recompensa va fi că va trece câte o noapte prin patul fiecăruia! Cu puţin noroc, dacă e o femeie sănătoasă, se va alege şi cu un copil! Ce ziceţi de răzbunarea asta, tovarăşii mei? La ce altă tortură mai sofisticată l-aş putea supune pe lordul Scrope, decât să-l oblig să-şi împartă datoriile de bunic cu Kinmont Will?

Toată lumea râse, mai puţin Elizabeth. Dezgustată, ieşi din cameră ca să ia o gură de aer curat.

- Cum de am putut trăi atâţia ani

alături de aceşti bărbaţi fără să-mi dau seama cât sunt de barbari? Deşi sunt rudele mele, sunt îngrozită de cruzimea lor şi de faptul că aprobă violul unei tinere fete a cărei singură vină este că e fiica tatălui ei!

Îşi lipi fruntea de suprafaţa rece a zidului.

- Asta nu trebuie să se întâmple!

- Ce nu trebuie să se întâmple? Ţi-au făcut ceva blestemaţii de englezi? Spune-mi, Liz! Îţi cer să-mi spui!

Speriată, făcu un pas înapoi şi văzu chipul mâniat al vărului său Jock.

- Nu mi-au făcut nimic. De fapt, s-au purtat chiar frumos.

- Frumos? Te aştepţi să cred că un englez s-ar putea purta frumos cu un scoţian?! Ai uitat că ei sunt cei care ţi-au ars casa şi te-au lăsat orfană?

- A fost un răspuns la atrocităţile comise de noi împotriva lor. Nu-ţi dai seama, Jock? Dacă vom lăsa lucrurile să continue aşa, vărsarea de sânge nu va înceta niciodată. Dacă unul din lideri ar fi

în stare să vorbească în loc să ridice sabia, ar fi un exemplu perfect pentru toţi.

- Muşcă-ţi limba, femeie!

O prinse de umeri şi o lipi de zid, cu o privire turbată.

- Ce e nebunia asta? urlă el. Ce a transformat pisica sălbatică într-o mâţă fricoasă? Ţi-au pus ceva în băutură? Ţi-au făcut vrăji în timp ce dormeai?

Ea suspină, compătimindu-i ignoranţa.

- Englezii nu mai practică de mult vrăjitoria. Religia le-o interzice.

- Păcat că religia nu le interzice şi alte blestemăţii cum ar fi luarea de prizonieri într-o zi de pace, jaful şi cotropirea!

Jock deveni din ce în ce mai sălbatic.

- A cui limbă blestemată te-a influenţat împotriva propriilor rude? Spune-mi şi i-o voi smulge cu mâna mea! Eşti femeia mea şi trebuie să mă urmezi oriunde!

Se repezi la ea şi-o sărută avid. Liz avu nevoie de câteva secunde ca să reacţioneze şi începu să-l zgârie, silindu-l s-o elibereze.

- Să nu îndrăzneşti! îl ameninţă ea. Să nu te mai apropii de mine, brută ce eşti! Urăsc atingerile tale!

Era furioasă mai mult din pricina naivităţii ei. Învăţase de mică să se ferească de bărbaţii înfierbântaţi.

- Doar cu câteva săptămâni în urmă, nu m-ai fi refuzat! Erai sfioasă ca o fecioară şi chicoteai de plăcere când mă apropiam de tine...

Obrajii ei se înfierbântară.

- Nu m-am hlizit niciodată şi nici nu te-am încurajat, din câte îmi aduc aminte! Nici un bărbat nu m-a...

Se întrerupse brusc, cu gândul la complimentele delicate pe care i le făcuse sir Rollo şi la emoţiile de care nu se crezuse în stare.

- Ochii îţi strălucesc şi buzele îţi tremură! La cine te gândeşti? Spune-mi numele lui! Îl voi tăia în bucăţi şi-l voi da la câini pe bărbatul care a îndrăznit să-mi atingă femeia!

Mai speriată ca niciodată, îşi mască groaza şi încercă să-şi controleze vocea

atunci când îi răspunse:

- Dumnezeule! Cum aş putea ţine acest lucru secret, presupunând că ar exista un bărbat suficient de curajos încât să-l înfrunte pe temutul Jock Armstrong?

Stratagema ei reuşi. Încet-încet, el se calmă şi începu să zâmbească.

- Ai dreptate. Aşa ceva ar fi aproape imposibil...

Oftă în sinea ei, uşurată, şi se gândi că, dacă sir Rollo s-ar întâlni vreodată cu Jock, acesta din urmă va regreta amarnic.

Capitolul 1

După ce bărbaţii adormiră ghiftuiţi, Elizabeth se îndreptă spre încăperea lui Buccleuch.

- Intră, copila mea! Credeam că te-ai culcat de mult. Probabil eşti moartă de oboseală...
- Trebuie să-ţi vorbesc, Buccleuch.
- Vino, să luăm loc lângă foc.
- Îmi fac griji din pricina domnişoarei Mary.
- Cine? întrebă moşierul.
- Fiica lordului Scrope. S-a purtat atât de frumos cu mine, încât nu suport ideea

răzbunării plănuite de unchiul meu. E o fiinţă blândă şi nevinovată, iar o asemenea atrocitate ar putea-o înnebuni sau chiar omorî.

- Aşa cum tatăl ei a omorât-o pe mama ta? o întrebă el pe un ton dur.

Elizabeth simţi un fior de gheaţă în suflet.

- Lordul Scrope e responsabil de moartea mamei mele?

- Nu în mod direct. Dar bărbatul care a ucis-o a fost unul din oamenii trimişi de Scrope.

Se lăsă o tăcere grea.

- Înţeleg că planul unchiului tău te revoltă, draga mea. Nu e corect ca tinerii să plătească pentru păcatele părinţilor lor. Vor mai trece mulţi ani până când această ură reciprocă se va diminua, dar în sufletul unchiului tău s-au adunat prea multe pentru a putea ierta cu atâta uşurinţă. Mi-ar plăcea să te ajut, Elizabeth, dar mă tem că Will nu se va înclina în faţa nici unui argument.

O privi şi văzu cum ea îşi şterse în fugă

o lacrimă. Acest lucru îl uimi peste măsură. De-a lungul timpului, atitudinea ei băieţoasă şi lipsa de feminitate îl îngrijoraseră; acum, însă, era intrigat şi totodată mulţumit de reacţia ei. Cumva, în timpul săptămânii în care fusese plecată, cineva reuşise să transforme copilul în femeie. Întrebarea arzătoare era: cine?

Ascunzându-şi curiozitatea sub masca politeţii, o întrebă pe un ton controlat:

- Bănuiesc că şederea ta la castel nu s-a dovedit prea neplăcută, nu-i aşa? În afară de lady Mary, cu cine ai mai luat contact?

- Cu lady Scrope şi cu sir Rollo, mezinul marchizului de Saville, un lord englez cu rădăcini franţuzeşti, care a fost trimis ca emisar de la curtea reginei Elizabeth. În ce scop, nu sunt sigură.

Roşeaţa obrajilor ei îl edifică pe Buccleuch. Situaţia îi convenea; pierduse multe ore gândindu-se la viitorul ei. Şi-ar fi dorit ca ea să nu fie nevoită să se mărite cu un om de rând...

- Dacă m-aş opune făţiş unchiului tău, relaţiile între noi s-ar putea răci, şi asta n-

ar fi spre binele nimănui. Îţi propun, în schimb, ceva care va avea efect pe termen lung. Nu-l voi împiedica s-o răpească pe lady Mary, dar îi voi da instrucţiuni precise ca fata să fie lăsată în pace până când mă voi întoarce de la Edinburgh. Chiar astăzi trebuie să mă duc să-mi pledez cauza şi să-i explic regelui James motivul pentru care am năvălit în castelul Carlisle. Nu va fi mulţumit, dar sunt sigur că va înţelege când îi voi explica. În schimb, nu va fi de

acord cu această barbarie comisă împotriva fiicei unei căpătenii engleze. Situaţia îi va fi prezentată unchiului tău într-o asemenea manieră, încât nu va îndrăzni să-mi nesocotească ordinele.

Faţa tinerei se lumină şi-i zâmbi recunoscătoare.

- Din moment ce la Morton Rigg nu se poate locui deocamdată, continuă el, îţi pun la dispoziţie castelul Hermitage. O să-ţi trimit servitori pentru confortul tău şi al ladyei Mary şi n-am nici o îndoială că

unchiul şi verii tăi vor insista să fie numiţi gardieni.

Elizabeth sări de pe locul ei şi îngenunche lângă el. Îşi puse obrazul pe braţul lui şi-i spuse:

- În ciuda reputaţiei de om dur, ştiu că eşti bun, atent şi grijuliu. Cum ţi-aş putea mulţumi pentru toate astea?

- Ţinând acest lucru secret, replică el, mângâind-o pe cap. Recompensa mea este faptul că ştiu ce persoană serioasă şi responsabilă eşti. Un fruct este copt atunci când părăseşte ramura. Fizic eşti aici, dar emoţional şi spiritual eşti la mare depărtare de noi.

- Mă simt singură si foarte speriată, admise ea, într-o şoaptă.

- Atunci, mă bucur pentru tine. Nimeni nu se simte singur până când nu e destul de matur pentru a fi lăsat singur. Să trăieşti cu teamă, dar să nu fi înspăimântat, este încă un semn de marturitate.

***

Buccleuch plecase deja către Edinburgh

când ea se trezi, dar nu uitase să lase ordine precise verilor şi unchiului ei.

Când se întâlni cu unchiul ei în grajd, încercă să pară cât mai calmă.

- Te pregăteşti să pleci către Carlisle, unchiule?
- Cu cât mai repede, cu atât mai bine!
- Ai vorbit cu Buccleuch? plusă ea.
- Da, o privi el suspicios. Dar care e treaba ta?
- A, nici una! înghiţi ea în sec. Doar că mi s-a spus să pregătesc camerele la Hermitage pentru lady Mary. Buccleuch va fi nervos dacă nu vor fi gata până la sosirea ei.

- Buccleuch are prea multe pretenţii.
- Dar ai de gând să-i urmezi ordinele, nu?
- Depinde cât are de gând să întârzie pe la curte. Asta a fost treaba mea de la bun început şi aşa trebuie să rămână!

În acel moment, interveni vărul ei Robert.

- Cine ştie? Poate că femeia şi suita sa se vor opune. În asemenea circumstanţe,

nici măcar Buccleuch n-ar rezista şi ar scoate sabia!

Elizabeth înghiţi în sec.

- Lasă-mă să vin cu tine, unchiule! Si eu am suferit din cauza lor şi am tot dreptul să cer satisfacţie.

- N-avem nevoie de o femeie într-o asemenea misiune, replică vărul Robert, încruntat.

Unchiul ei ezită, iar Jock, care se afla în preajmă, interveni, luând-o posesiv de umeri.

- Liz nu este orice femeie, este femeia mea şi eu zic că poate veni.

Cei doi fraţi se înfruntară din priviri, dar Robert cedă.

- Aşa să fie. Nu merită să te cerţi din cauza unei femei, dar ţine minte - tu vei fi răspunzător pentru toate acţiunile ei!

- Nu-ţi face griji, Robert! îmi stăpânesc bine femeia, va face tot ce-i spun!

Unchiul ei îşi recăpătă complet buna dispoziţie când traversară râul Eden şi intrară în pădurea de lângă oraş.

- Câinii de englezi au devenit prea

încrezători, tată, spuse Robert. N-aş fi crezut că vom ajunge până aici fără a ni se opune rezistenţă.

- Lipsa lor de prevedere a fost întotdeauna principalul nostru aliat, răspunse ironic unchiul Will. În rândul lor nu există nici un tactician. N-ar fi putut câştiga nici o bătălie dacă n-ar fi fost superioritatea numerică!

La ordinul unchiului lor, descălecară şi înaintară tiptil prin pădure. Când ajunseră într-un luminiş, Will le făcu semn să se oprească. Liniştea pădurii fu străpunsă de râsul vesel al unei tinere. Sunetul devenea din ce în ce mai puternic, semn că tânăra se apropia. Inima Elizabethei începu să bată cu putere. Se gândi că răpirea nu putea fi evitată, dar trebuia să încerce tot ce-i stătea în putere pentru a împiedica vărsarea de sânge.

Will şi fii săi se apropiară în tăcere. Lady Mary şi însoţitorul ei descălecară, discutând fără griji şi lăsând caii să se adape.

O cracă trosni sub pasul neatent al lui Robert. Sir Rollo şi Mary se răsuciră în

aceeaşi clipă, dar era prea târziu. Grupul de scoţieni cu feţe ameninţătoare îi înconjuraseră. Aşteptară nemişcaţi, sir Rollo cu o privire dispreţuitoare, iar Mary atât de şocată că nici măcar nu mai era în stare să ţipe.

Rămasă ascunsă după un tufiş, Elizabeth văzu rânjetul unchiului ei când întrebă:

- Domnişoara Scrope, presupun!

Îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune batjocoritoare.

- Am venit să întorc gestul de ospitalitate al tatălui tău, să te invit să petreci ceva timp cu mine şi familia mea în casa noastră de dincolo de graniţă. Îmi pare rău că nu ai timp să te pregăteşti cum se cuvine, dar sunt sigur că tatăl tău va trimite în scurt timp tot ce e necesar - bijuterii, monezi de aur şi, desigur, haine elegante cu care să delectezi privirile fiilor mei.

- Nu prea cred că va avea nevoie pentru ceea ce intenţionăm noi, rânji Jock.

Ocheada lui o făcu pe Mary să se înfioare.

- Blestemată fie-ţi limba! spuse sir Rollo, ducând mâna spre sabie.

În clipa următoare, şase pumnale scânteiară în razele soarelui, formând un guler strâns în jurul gâtului său.

- Staţi!

Elizabeth îşi făcu apariţia în mijlocul lor.

- Nu-i faceţi nici un rău! Buccleuch a ordonat să nu fie nici o vărsare de sânge!

- Buccleuch nici n-a pomenit de aşa ceva, o corectă nervos unchiul ei.

- Atunci, a lăsat să se înţeleagă asta! replică ea, disperată.

Ridică un deget acuzator spre sir Rollo, spunând:

- De altfel, noi doi avem o socoteală mai veche!

La auzul acestor cuvinte, Jock încremeni. Cu un gest al capului îi îndepărtă pe fraţii săi şi rosti printre dinţi:

- Dacă acest bărbat a îndrăznit s-o supere pe femeia mea, atunci eu voi fi acela cu care se va răfui! Aici şi acum!

- Ba nu! interveni ea.

Apoi se adresă unchiului ei:

- Ai spus că numai tu eşti îndreptăţit să răzbuni răul ce ţi-a fost făcut! Mie nu-mi este permis acest privilegiu?

Will Kinmont căzu pe gânduri. Era clar că bărbatul nu era decât un filfizon care nu i-ar fi făcut faţă nepoatei lui atât de aprige; cu toate astea, remarcase faptul că bărbatul nici măcar nu clipise atunci când lama unui pumnal îi crestase pielea de pe gât.

- Demonstrează-mi că ofensa lui merită acest lucru şi-ţi voi da voie!

Conştientă că viaţa lui depindea de abilitatea ei de a minţi convingător, Liz se postă în faţa lui sir Rollo şi-l privi plină de ură.

- A atentat la fecioria mea! şuieră ea. Nu spun că a reuşit, se grăbi se adauge. Dar intenţia este la fel de ruşinoasă!

În privirea lui albastră, pătrunzătoare se putea citi o urmă de amuzament.

- Sunt de acord cu tine! aprobă unchiul ei.

- Eu zic să-l omorâm chiar acum! spuse Robert, trecând de partea lui Jock. Liz n-o să fie atât de dură pe cât merită

ticălosul ăsta!

- Iar eu zic nu! se opuse Will, autoritar. Liz nu este ca alte femei. Ea ori iubeşte, ori urăşte. Cale de mijloc nu cunoaşte! Legaţi-i mâinile şi urcaţi-l pe cal! După ce ajungem la Hermitage, se va ocupa Liz de el.

Cu un umor care nu-i era caracteristic, Will îi instrui pe fii săi:

- Băieţi, purtaţi-vă frumos cu el, pentru că n-o să mai aibă parte de blândeţe! Arătaţi-i respectul cuvenit pentru că acest om este ori foarte curajos, ori un nebun. Un om obişnuit n-ar îndrăzni să stârnească o pisică sălbatică!

Ignorând spusele tatălui lor, flăcăii tăbărâră cu atâta violenţă pe sir Rollo, încât Mary începu să ţipe. Jock o prinse şi-i puse un căluş în gură. Tânăra privi rugător către Elizabeth, dar aceasta nu îndrăzni să-şi forţeze norocul pentru că ar fi putut stârni suspiciune.

Ignoră privirea plină de reproş şi se alătură grupului ce se îndrepta către râu.

Capitolul 8

Călătoriră de-a lungul sălbaticului ţinut Liddesdale şi ajunseră la castelul Hermitage. Bine situat, castelul era construit pe malul cel mai înalt al râului Hermitage, flancat de două râuri mai mici ce formau un sistem natural de apărare.

Elizabeth tremură înfiorată când observă cele patru turnuri de străjuiau castelul şi-şi aminti de poveştile bătrânei Margaret. Fostul proprietar, lordul Soulis, comisese multe nelegiuiri, drept pentru care sfârşise groaznic, fiind fiert de viu într-un cazan cu catran încins.

Servitorii fuseseră trimişi din Branxholm, pentru că nici unul din oamenii locului n-ar fi fost în stare să petreacă nici măcar o noapte în acest loc blestemat.

Grupul intră pe poarta de sud şi descălecă în curtea centrală. Lady Mary fu coborâtă fără blândeţe de pe cal, iar sir Rollo fu târât şi aruncat într-o băltoacă formată de ultimele ploi.

Elizabeth se pregătea să protesteze, dar se abţinu şi încercă să preia comanda.

- Camerele pentru prizonieri au fost

pregătite în turnul de sud-vest. Nu există nici un pericol să evadeze, aşa că de ce nu le scoatem căluşele?

Unchiul său dădu instrucţiuni precise:

- Dezleagă fata şi fă ce vrei cu ea! Cât despre acesta, spuse el lovindu-l cu piciorul pe sir Rollo, va fi dus în turnul din nord-est. Nu s-a născut încă un francez care să nu fie o vulpe parşivă, aşa că să n-ai încredere în el! Tocmai de aceea, nu-i vom da ocazia să-şi pună în practică şiretlicurile.

Elizabeth tremură la gândul că sir Rollo va fi dus în închisoarea din turnul de nord-est, în a cărui podea se afla o trapă ce dădea într-un puţ oribil, lipsit de aer şi lumină. Îşi îndreptă atenţia asupra ladyei Mary şi începu să-i dezlege legăturile.

- Dacă te vei duce într-acolo, lady Mary, vei găsi pregătite camerele pe care cred că le vei considera satisfăcătoare.

Fără nici un cuvânt, lady Mary merse pe drumul indicat de Elizabeth şi urcă scările către primul etaj. Camera era

spaţioasă, cu şemineu şi ferestre largi. Simţindu-se puţin ciudat, dar deloc ruşinată, Elizabeth i se adresă tinerei:

- Dacă ţi-e foame, o să-ţi aduc ceva de mâncare, încercă ea o tentativă de împăcare.

Brusc, Mary o prinse de umeri şi o întoarse cu faţa către ea. O studie din cap până-n picioare, de parcă acum ar fi văzut-o pentru prima oară, şi-i spuse pe un ton rece:

- Eu?! Să mănânc la masa unui trădător? Mai bine mor de foame!

Elizabeth se simţi profund jignită. Era pentru prima dată când se simţea legată de o fată de vârsta ei şi ţinea foarte mult la această prietenie.

- Nu e corect din partea ta să spui aşa ceva, spuse ea, reprimându-şi tremurul vocii. Prezenţa mea sub acoperişul tău s-a datorat unui accident,

deşi trebuie să recunosc că atunci mi s-a părut un mare noroc. De asemenea,

recunosc că nu mi-a plăcut niciodată un englez, până când...

Ezită, prea mândră ca să continue. Apoi înghiţi cu greu şi i se confesă:

- Până când te-am cunoscut pe tine. Ai fost bună cu mine, dulce şi foarte amabilă.

- Pentru că n-am avut nici cea mai vagă idee că veniseşi să ne spionezi! Si pentru că nu mi-am dat seama că muţenia ta era o prefăcătorie. Eu încercam să-ţi alin durerea, iar tu râdeai în sinea ta de eforturile şi naivitatea mea!

Înecându-şi plânsul, se întoarse cu spatele la Elizabeth.

- Lasă-mă! Nu mai suport să te privesc!

Muşcându-şi limba pentru a-şi reprima impulsul de a-i implora iertarea, Elizabeth se răsuci pe călcâie şi se repezi furioasă pe scări, ieşind în curtea exterioară şi lipindu-se cu spatele de zidul turnului.

Aşa o găsi Jock, zece minute mai târziu.

- O să te faci ciuciulete. N-ai altceva mai bun de făcut decât să stai în ploaie?

- Vezi-ţi de ale tale! Dacă vrei să te distrezi, caut'-ţi pe altcineva.

Jock o prinse cu brutalitate de încheietura mâinii.

- Nu mai face pe inocenta, Liz. Vreau să răspunzi ca o adevărată femeie sângelui meu înfierbântat. Am obosit tot aşteptând să-ţi schimbi atitudinea.

Gura lui avidă se lipi de buzele ei. Ea se luptă, încercând să scape de el, dar nu reuşi decât să-l aţâţe şi mai mult. Bărbatul îi imobiliză mâinile, o târî într-un colţ mai întunecat şi începu să-i sfâşie hainele.

- Mai sunt şi alţii, în afară de englez, care te doresc, draga mea Liz! Pe el o să-l omor mai târziu... Între timp, îi voi urma exemplul, numai că eu voi reuşi acolo unde el n-a fost în stare!

Elizabeth aproape leşină de teamă şi dezgust când, deodată, unchiul ei apăru în curte.

- Jock! Jock, unde naiba eşti?

Cu un ultim efort, Liz îşi lipi palmele de pieptul lui şi-l împinse în raza vizuală a tatălui său.

- Era şi timpul... începu el, apoi o zări pe Elizabeth care-şi aranja hainele.

Îi privi pe rând şi spuse:

- Deci aşa stau lucrurile!

Apoi zâmbi mulţumit.

- În cazul ăsta, succes, fiule! Sunt fericit pentru amândoi! Trebuie să vă căsătoriţi cât mai curând.

- Ăăă... Dar... Trebuie mai întâi să rezolvăm afacerea asta cu fiica lui Scrope, spuse Jock ezitant.

Tatăl său se încruntă.

- De ce naiba eşti obligat să aştepţi întoarcerea lui Buccleuch? Nu, nu sunt de acord! Du-te, adună-ţi fraţii şi spune-le să tragă la sorţi ordinea în care vor trece prin patul fetei chiar în această noapte!

- Si cu englezul cum rămâne? întrebă Jock.

- Mâine dimineaţă îi vom lua gâtul, apoi vom pune fata pe cal şi-i vom da drumul să se întoarcă la Carlisle. Va duce cu ea nu numai vestea morţii lui, dar şi urmaşul unui Scoţian.

Râsul lui demonic mai răsună în urechile Elizabethei mult timp după ce

Jock şi unchiul ei dispărură în castel. Deşi îi auzise ameninţând, încă nu-i venea să creadă că Will Kinmont ar fi în stare de aşa ceva.

Mânată de urgenţa situaţiei, fugi către turnul de nord-est, sperând că-i va veni în minte un plan de acţiune prin care-i va elibera pe lady Mary şi sir Rollo. Urcă scara în spirală şi-l întâlni pe Geordie, cel mai tânăr dintre verii ei. Băiatul făcea de pază lângă trapa din podea, care dădea în puţul în care fusese aruncat sir Rollo.

- Ai venit să-l vezi pe cocoşul transformat în cioară?

Aruncă o făclie aprinsă în puţul întunecat, iar fata se uită către englez. Stătea rezemat de perete, iar hainele sale elegante erau murdare şi şifonate. Totuşi, ochii săi albaştri încă mai aveau puterea de a privi cu dispreţ.

- Ei, acum ce mai zici de mândrul lord care a îndrăznit să te dorească, Liz? Ce tortură i-ai pregătit?

- Încă nu m-am hotărât, vere. Dar după cum arată, n-ar fi în stare să

rănească nici măcar o muscă.

Băiatul râse ca de o glumă bună, apoi scuipă înciudat pe podea.

- Mă enervează enorm că sunt obligat să-mi pierd timpul păzindu-l pe acest filfizon.

Fără să vrea, Geordie îi oferise lui Liz o soluţie la care nici nu se gândise. Controlându-şi vocea, îi sugeră:

- Ce-ar fi să te înlocuiesc eu o vreme? Nu există pericolul să evadeze, dar ar fi mai bine să-mi laşi arma ta.

Inima ei stătu pentru câteva clipe, cât băiatul se gândi.

- Mai bine nu, ezită el. Tata mi-ar face traiul amar dacă ar afla că nu i-am respectat ordinele.

Elizabeth se prefăcu surprinsă.

- Dar n-ai auzit că tatăl tău a dat ordin ca Jock să-şi adune toţi fraţii? Într-o oră, veţi trage la sorţi ordinea în care vă veţi bucura de favorurile ladyei Mary. Pentru ca tragerea la sorţi să fie cât mai corectă, va trebui să fiţi toţi de faţă, pentru că primul va fi şi cel mai norocos, şi cel mai

invidiat.

- Jock nu mi-a spus nimic! ricană Geordie.

- A făcut-o intenţionat, probabil, sugeră Liz pe un ton dulce. Bănuiesc că a vrut să-şi ia revanşa pentru farsa pe care i-ai făcut-o săptămâna trecută.

Într-adevăr, Jock nu scăpa nici o ocazie să-l tachineze pe fratele său mai mic.

- Câinele! izbucni el.

Smulse pistolul din curea şi i-l întinse tinerei, apoi ieşi în fugă. Nici nu se închise bine uşa din capul scărilor, că Elizabeth lua o frânghie şi o aruncă peste marginea puţului.

- Repede! strigă ea. Trebuie s-o eliberezi pe Mary înainte de a fi prea târziu.

Cu o agilitate demnă de invidiat, bărbatul urcă frânghia şi ieşi din puţ.

- Arată-mi unde! îi cer el, răsuflând greu. Am auzit discuţia dintre verii tăi şi mi-am dat seama ce au de gând cu lady

Mary. Mulţumesc lui Dumnezeu că tu nu eşti atât de barbară încât să-i susţii!

Elizabeth ignoră cu greu jignirea din ultima frază şi ieşi împreună cu el din turn. Traversară curtea şi se îndreptară către turnul în care se afla lady Mary.

În capătul scărilor, fata se opri.

- Du-te şi ia-o! îi şopti ea. Eu rămân să pregătesc caii!

Sir Rollo o completă:

- Trei cai. Trebuie să vii cu noi, ca să ne arăţi drumul.

Liz ezită un moment. Într-adevăr, nu avea cum să găsească drumul prin valea Liddesdale fără ajutorul unui ghid.

- Bine. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, grăbeşte-te! Altfel nu vom mai putea pleca de aici!

Cursa lor prin noapte păru nesfârşită. Din timp în timp, Elizabeth privea peste umăr, aşteptându-se să vadă o hoardă urmăritoare. Dar, datorită rutei şerpuite pe care o alesese, acest lucru nu se întâmplă.

După o oră de alergătură încordată,

Mary exclamă:

- Zidul! Văd zidul!

- Zidul? întrebă sir Rollo, nedesluşind nimic în întuneric. Ce vrea să însemna asta?

- Înseamnă că aproape am ajuns acasă. Este bariera construită de vechii romani.

Elizabeth trase de hăţuri în momentul când văzu podul de peste Eden. Patrulele alertate de prezenţa lor se pregăteau să vină în întâmpinarea lor.

- Sunteţi în siguranţă acum, murmură Elizabeth plecându-şi privirile. Trebuie să mă întorc acasă.

- La ce? întrebă sir Rollo, pe un ton sec.

- Nu ştiu la ce, dar noi avem o zicală: „Un singur om nu poate călări doi cai în acelaşi timp”. Iar eu se pare că tocmai am căzut între ei. Fără să-i mai privească, se întoarse şi-şi mână calul către nord. Deodată, auzi o voce în spate.

- Prindeţi fata!

Sir Rollo le indică soldaţilor direcţia în

care se afla ea.

- Ţineţi-o sub gardă strictă până când vom intra în castel!

Capitolul 9

Lordul Scrope o privi cu ură pe fata ce fusese trântită pe podea, la picioarele sale.

- Aşadar, ea este nepoata lui Kinmont Will!

Se plimbă în jurul ei, examinând-o din cap
până-n picioare.

- Într-adevăr, un animal periculos! Problema care se pune este cum ar trebui s-o executăm, pentru a avea un efect cât mai puternic. Spânzurătoarea este prea blândă, iar biciuirea - oricâtă plăcere mi-ar face - este demnă de moartea unui martir. Nu, trebuie să fie ceva mult mai dramatic! Cred că decapitarea ar fi cea mai bună soluţie, chiar dacă e o moarte prea rapidă. Îi voi atârna capul de zidurile cetăţii, până când ciorile îl vor curăţa, apoi îl voi trimite clanului ei.

Lordul păru dezamăgit când văzu că ea nu era înspăimântată. Îl privi sfidător, provocându-l. Atitudinea ei de dezgust îl irită peste măsură.

- Mi-ai putea oferi vreo scuză? Sau ai vreun motiv care m-ar putea împiedica să te tratez aşa?

- Dă tot ce ai mai rău, scârbă netrebnică!

Înfuriată, bătu cu piciorul în podea.

- Si fie ca sufletul să-ţi putrezească în Iad!

Ţâşni către el, încercând să-l zgârie pe faţă,
dar în ultimul moment, soldaţii interveniră şi o imobilizară.

- Duceţi-o jos, în beciuri! Si faceţi tot ce e necesar pentru a descoperi numele complicilor ei din castel. Numai n-o omorâţi!

Curajul ei păli pentru moment, dar nici măcar ideea torturii nu-i îmblânzi temperamentul.

- Ucigaşule! Ipocritule! Mi-ai ucis părinţii, ne-ai furat vitele şi caii, ne-ai incendiat casele şi tot tu îndrăzneşti să condamni dorinţa mea de răzbunare? Poţi să mă torturezi cât vrei, dar nu vei afla nimic! Omoară-mă şi alţii îmi vor lua locul! Buccleuch nu-şi va găsi liniştea până nu-

mi va răzbuna moartea!

Transpirând de efort, gardienii o târâră până la uşă. În acel moment, intră în încăpere sir Rollo. Elegant ca întotdeauna, păru nemulţumit de scena pe care o văzu. Dar înainte să poată deschide gura, Elizabeth izbucni:

- De ce oare i-am oprit pe verii mei să-ţi ia gâtul? Ar fi trebuit să am mai multă minte şi să n-am încredere într-un biet filfizon ca tine, plin de zorzoane şi fundiţe!

Ignorând remarca ei, sir Rollo îşi îndreptă atenţia spre lordul Scrope şi-l întrebă pe un ton tăios:

- Am dat instrucţiuni precise gărzilor că responsabilitatea pentru siguranţa fetei îmi revine în totalitate. Să înţeleg că ai anulat ordinul meu? De ce?

Lordul Scrope păru stânjenit.

- Trebuie să vă reamintesc, Sir, că eu sunt stăpânul acestor ţinuturi şi că am fost numit personal de regină?

Replica veni calm.

- Iar eu trebuie să vă amintesc, Sir, că regina m-a învestit cu autoritate mai mare

decât a dumneavoastră, pentru a putea descoperi

adevărul? În ultima vreme, am ajuns să regret că am acceptat găzduirea dumneavoastră. Se pare că această zonă e împărţită în două tabere distincte, iar eu am făcut greşeala de a sta într-una, nedreptăţind-o pe cealaltă, compromiţându-mi astfel neutralitatea.

- Dacă cealaltă tabără la care faceţi referire e poporul scoţian - inamicul nostru - atunci de ce doriţi să fiţi neutru? obiectă lordul.

- Inamicul nostru?! Regina noastră nu va fi foarte încântată să afle că aţi declarat război între Anglia şi Scoţia, în numele ei.

- Prostii! râse fals lordul. Nu trebuie să exagerezi situaţia de aici, dragul meu sir Rollo. Soldaţii mei nu duc un război, ei doar ne apără împotriva acestor răufăcători barbari. Nu vi se pare normal ca eu să cer răzbunare pentru că unul dintre ei mi-a răpit fiica?

- Mi se pare că s-a împământenit obiceiul ca răzbunările să fie plătite cu sânge. V-aş atrage atenţia că această răzbunare nu vă dă dreptul să fiţi şi călău.

Între timp, vreau ca fata să fie trecută în custodia mea şi aştept promisiunea dumneavoastră că pe viitor nu se va mai atinge nimeni de ea, fără voia mea.

Lordul Scrope fierbea de mânie. Pe figura sa se putea citi furia şi orgoliul rănit, dar şi teama că sir Rollo îşi va pune în aplicare ameninţările. Se calmă şi spuse:

- Foarte bine. Voi lăsa în grija dumneavoastră interogatoriul şi sentinţa, dar vă avertizez să nu vă lăsaţi înşelat de această femeie. Face parte din rasa cea mai aprigă şi îndrăzneaţă pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc.

Privi către Elizabeth, care părea hipnotizată de cele spuse de sir Rollo.

- Un ultim sfat - să nu credeţi nici o minciună a acestei roşcate vrăjitoare, a cărei pedeapsă o aştept cu nerăbdare.

Sir Rollo se întoarse către fată, o prinse brutal de umeri şi-i făcu vânt spre uşă. Apoi spuse, suficient de tare încât să-l audă toţi:

- Lord Scrope, vă rog să daţi ordin să fie pregătită o cadă fierbinte şi săpun pentru prizonieră. Dacă tot voi fi nevoit să-

i suport prezenţa, măcar să fie bine spălată.

Ca umilinţa să fie completă, îşi duse la nas batista dantelată şi lăsă o distanţă apreciabilă între ei.

După ce ajunseră în capătul holului, sir Rollo deschise o uşă, o împinse şi intră după ea. Îndată ce uşa se închise în spatele lui, Elizabeth se întoarse furioasă.

- De ce am fost adusă aici? Ca prizonieră, nu am dreptul la o celulă?

Bărbatul o privi nedumerit.

- Preferi o celulă în locul acestui confort?

- Mai degrabă aş locui cu un porc decât cu un fandosit ca tine! Am mai locuit cu bărbaţi, dar numai cu aceia care foloseau dantela la legatul pantofilor.

- Ai locuit numai în compania unor oameni ale căror maniere şi instincte sunt doar cu puţin mai deosebite decât ale animalelor. Tocmai de asta eşti atât de murdară şi neîngrijită! Vreau să te recompensez pentru curajul de care ai dat dovadă când ne-ai ajutat. O să fac din tine

o femeie educată, de societate. Prima ta lecţie începe cu o baie bună!

- N-am nevoie de asemenea lucruri, răspunse ea, arţăgoasă. În plus, n-am nevoie de nici o baie! Mă spăl la râu de fiecare dată când e vreme bună. De-abia acum două zile...

Se opri brusc şi privi uimită cum, cu o mişcare îndemânatică, îi ridică tivul rochiei şi-i arătă o dungă de murdărie în locul unde se termina pantoful.

- Ce e asta? întrebă dezgustat.

- Puţin bălegar, dădu fata din umeri. Dar e uscat şi se curăţă uşor!

- Da... şi puţin miros foarte pătrunzător.

- Chiar şi regina ta miroase, pentru că şi ea merge pe jos, nu?

În acel moment se auzi o bătaie în uşă şi tânăra tăcu brusc. Sir Rollo deschise şi făcu loc celor doi bărbaţi care cărau cada uriaşă, urmaţi de câteva slujnice care aduceau vase cu apă fierbinte. Fetele aruncară apa în cadă şi ieşiră, chicotind.

Când rămaseră singuri, el o provocă:

- Acum, scoate zdrenţele alea şi treci în cadă!
- Ba nu!
- Da? Foarte bine!

Îşi scoase cureaua cu un gest teatral, îşi deschise vestonul şi se apropie ameninţător de ea.

- Dacă nu vrei, o să te conving eu!
- Să nu îndrăzneşti!

Făcu un pas înapoi şi-l privi cu un sentiment ciudat. Bluza era descheiată la mai mulţi nasturi şi

se putea vedea pieptul bronzat şi musculos. Trupul îi era suplu şi la fiecare mişcare muşchii îi jucau ca unui armăsar. Sir Rollo surprinse teama din privirile ei şi zâmbi:

- De ce anume te temi, pisicuţă roşcată? N-ai spus tu că sunt bărbat doar pe jumătate, că n-am nici o calitate masculină? „Un filfizon” - aşa mi-ai spus! Ce rău ţi-ar putea face un bărbat îmbrăcat ca o fată?

Elizabeth îşi dădu seama că nu mai avea unde să fugă şi spuse:

- Întoarce-te şi să nu îndrăzneşti să te uiţi până nu termin!

Sir Rollo se întoarse spre fereastră, tânăra îşi scoase hainele şi intră în apă.

- Sper că-ţi dai seama că va trebui să mă port dur cu tine când sunt şi alţii de faţă. De fapt, aşa ai procedat şi tu. Cu această ocazie, îţi mulţumesc pentru curajul şi compasiunea de care ai dat dovadă în ceea ce o priveşte pe lady Mary. Ca şi tine, o admir foarte mult, dar nu-mi pot da seama cum o fată atât de dulce poate fi fiica unui om ca Scrope. Tu ce părere ai despre asta? Nu-i aşa că şi pe tine te nedumereşte?

- Mă nedumeresc mai multe, spuse ea roşind din cauza laudelor.

- Cum ar fi?

- De exemplu, nu înţeleg de ce te îmbraci ca un papiţoi când tu nu eşti deloc aşa! răspunse Elizabeth, cu privirea la trupul lui bine clădit.

- Modul în care mă îmbrac îţi jigneşte gusturile, râse el. Dacă ai călători către sud, ai descoperi că voi, cei de la graniţă,

nu sunteţi în pas cu moda. Acesta este obiceiul la curtea regală

- să te îmbraci în culori vii şi materiale scumpe. Moda de la curte e copiată avid de toată populaţia.

În acel moment, fata se ridică şi-şi înfăşură trupul într-un cearşaf. Sir Rollo se întoarse şi se oferi s-o ajute. Luă un alt cearceaf şi începu să-i frece părul. Brusc, se opri şi o întoarse cu faţa spre el.

- De ce ţi-ai riscat viaţa şi viitorul ca să mă salvezi?

Fata simţi că se îneacă şi se bâlbâi.

- N-nu aveam de ales. Trebuia să vă salvez pe amândoi.

- Mincinoaso!

Tandreţea din glasul lui îi înmuie genunchii.

- Ai fi putut s-o salvezi doar pe Mary fără a da nimic de bănuit, dar ar fi fost la mintea cocoşului că eu n-aş fi avut cum să ies din puţ fără ajutorul unei frânghii. Aşa că... De ce, Elizabeth? E posibil să-ţi pese cât de puţin de mine, în ciuda protestelor

tale?

Liz încremeni. Simţea că nu era în stare să nege, pentru că el era prea aproape, respirând în obrajii ce deja îi ardeau. Fizic, era complet neajutorată. Bărbatul o luă uşor de talie şi o lipi de pieptul lui. Putea simţi inimile care băteau în acelaşi ritm.

- Nu mi-ai răspuns la întrebare, şopti el, urmărind uşor cu buzele linia fină a umărului ei.

- Eu... eu... nu ştiu...

Îşi înălţă capul şi o privi, urmărind fiecare trăsătură a feţei.

- Îngeraşul meu, inocenta mea fecioară! Ştii prea bine, dar nu vrei să recunoşti.

Când ea îl privi cu ochii măriţi de uimire, sir Rollo îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi.

- Draga mea, ori eşti foarte naivă, ori eşti foarte inteligentă! Înclin să cred ultima variantă, dar nu îndrăznesc să fac mai mult ca să nu-mi încarc conştiinţa, în caz că mă înşel.

În clipa în care el se îndepărtă cu paşi

hotărâţi către uşa care separa cele două camere, Elizabeth ardea de dorinţa de a-l striga să se întoarcă. Simţise căldură şi bucurie când se aflase în braţele lui. Si mai fusese ceva - o senzaţie magică, aproape vrăjită...

Ajuns în pragul uşii, ezită un moment, neavând curajul s-o mai privească o dată pe fata zgribulită şi cu ochi trişti ce stătea mută în mijlocul camerei.

- Poţi considera această cameră ca fiind a ta şi sper că patul ţi se va părea confortabil. Eu voi fi dincolo de această uşă. Dacă vei avea nevoie de ceva...

Făcu o pauză plină de înţelesuri şi continuă:

- Nu ezita să mă chemi şi voi veni.

Capitolul 10

În ultima săptămână, Elizabeth se bucurase de foarte multă libertate. Se plimba prin livezile castelului, iar în ultima vreme se chinuia cu o carte pe care i-o lăsase Mary. Simbolurile i se păreau grele şi de neînţeles fără ajutorul competent al tinerei ei prietene.

Această după-amiază o găsise stând cu

cartea în poală, la umbra unui măr. Se gândea că ar fi putut fi mult mai rău. Îl mai văzuse pe lordul Scrope de câteva ori, iar acesta o privise cu ură. Sir Rollo întârzia cu sentinţa, iar Scrope nu era cunoscut ca un om răbdător.

Tremură cuprinsă de un fior şi cartea-i căzu în iarbă.

- De ce tremuri? Ţi-e frig?

Vocea lui sir Rollo o surprinse, pentru că nu-l auzise venind. Îi zâmbi gardianului ei protector şi spuse:

- Nu, nu mi-e frig.

Bărbatul se încruntă şi se aşeză lângă ea.

- Atunci, eşti îngrijorată? Poate că ţi-am lăsat prea mult timp liber. Oricum, aduc veşti care ţi-ar putea curma suferinţa.

Elizabeth făcu un gest alarmat care nu trecu neobservat.

- Nu-ţi fie teamă, spuse el, luând pumnul ei micuţ în mâna sa. Am vorbit cu lady Mary şi am reuşit să-i schimb atitudinea faţă de tine. A acceptat să te

ajute. Vino, te aşteaptă în camera ei.

- Mă ajută să evadez?! spuse ea, mirată şi grăbind pasul.

Sir Rollo se opri atât de brusc încât Liz se lovi de el.

- Nu evadarea e răspunsul la problema ta, îi spuse el blând. La cine te-ai putea duce? Ai inamici de ambele părţi ale graniţei, micuţa mea.

Îşi continuară drumul în tăcere şi ajunseră la camera unde-i aştepta lady Mary zâmbind.

- Îmi cer scuze, Elizabeth, că te-am ignorat până acum. Sir Rollo m-a făcut să înţeleg că-ţi datorez recunoştinţă, nu indiferenţă.

- Ţi-am simţit lipsa, răspunse impresionată Elizabeth.

Mary trecu prima peste momentul de stânjeneală şi-l împinse pe sir Rollo către uşă, glumind:

- Acum puteţi pleca, domnule! Eu şi Elizabeth avem multe de făcut. O să mai avem nevoie de prezenţa dumneavoastră doar la final, să vă daţi cu părerea asupra

rezultatelor.

Sir Rollo se retrase, făcând o plecăciune adâncă.

- Cu o elevă atât de capabilă şi o profesoară atât de hotărâtă, rezultatul nu poate fi decât satisfăcător.

Se apucară împreună de învăţat, Mary dovedindu-se o profesoară foarte exigentă.

După o vreme, luară o pauză, iar Mary se apucă să cotrobăie prin lăzile vechi cu haine. Scoase una, o privi şi o ţinu în dreptul Elizabethei. Înclină capul într-o parte şi-n alta, ca să vadă dacă i se potriveşte.

- Hmm... E puţin cam lungă şi cam largă în talie, dar aceste mici defecte se pot remedia cu uşurinţă. Ce zici? Dacă nu-ţi place, pot să-ţi caut alta mai bună.

Elizabeth înghiţi în sec.

- Mie? Adică, mi-o dai mie?

Mary chicoti.

- Draga mea, nu sunt atât de generoasă pe cât crezi. Rochia e atât de demodată, că nici prin cap nu-mi trece s-o

mai port. Dar, dacă tu o vrei...

- O, da, cum să nu!

Elizabeth o privi cu ochii mari. Simţea nevoia atingerii senzuale a mătăsii pe pielea ei; dorea să se simtă delicată, poate chiar atrăgătoare.

Nu realizase tributul pe care trebuia să-l plătească până în clipa în care o văzu pe Mary apropiindu-se de ea cu un corset. Îndură o vreme supliciul, dar apoi începu să se plângă că nu mai poate respira şi sângele i s-a blocat în vene.

- Prostii! spuse Mary. Corsetul e foarte important pentru silueta pe care o cere moda.

După ce reuşi să-i strângă corsetul, îi puse rochia, o încălţă cu pantofi cu toc şi o aduse în faţa oglinzii.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Din oglindă o privea o străină suplă, îmbujorată şi feminină, cu ochi scânteietori şi păr aranjat, prins cu o reţea aurie la ceafă.

Chiar şi Mary păru surprinsă de această transformare.

- Cât eşti de drăguţă! se entuziasmă ea. Cât de diferită! Ei, spune ceva! Eşti mulţumită?

Liz se întoarse din faţa oglinzii ca să-i mulţumească, dar i se tăie respiraţia.

- Sigur... că da.

Se luptă să tragă aer în plămâni.

- Dar... m-ai considera... nerecunoscătoare... dacă ţi-aş cere să mă eliberezi de acest instrument de tortură?

- Bineînţeles că da!

Mary se arătă implacabilă.

- Nu se cuvine ca o doamnă să meargă fără corset. Trebuie să te înveţi să trăieşti cu el, să mergi şi să dormi cu el. Şi asta până când va ajunge să facă parte din viaţa ta şi vei uita de existenţa lui.

- Dar nu pot! se plânse Liz. Încă o oră cu el pe mine şi o să mor!

Faţa lui Mary se lumină.

- Stiu ce te-ar putea ajuta. Vom găsi ceva care să-ţi ocupe timpul. Cred că eticheta e următorul pas. Da, îmi voi aduce Codul Bunelor Maniere şi-ţi voi citi de acolo regulile de bază în ceea ce

priveşte mâncatul. Sir Rollo mi-a spus că n-ai mai folosit niciodată o furculiţă.

- Te rog, nu te deranja, spuse Elizabeth în pragul leşinului. Este o artă pe care nu cred că o voi folosi.

- Plăcerea e de partea mea, o asigură Mary. Nici tatăl meu nu e adeptul furculiţei. Dar dacă va trebui să merg cu el în vizită la sir Rollo, n-ar fi frumos să-şi afişeze manierele nordice în faţa prietenilor de acolo.

În următoarea oră, lady Mary îi citi cu voce tare din carte.

- Nu mesteci cu gura deschisă, nu sufla în mâncare ca s-o răceşti... nu lua carnea în vârful cuţitului şi nu bea când ai mâncare în gură... nu sta cu coatele pe masă... şterge-te cu atenţie la gură înainte şi după ce ai mâncat...

Elizabeth rememoră o scenă din timpul mesei luate împreună cu verii ei. Jock hăcuise cu

pumnalul o carcasă de mistreţ, vârâse o halcă întreagă în gură, apoi o spălase cu o

cană vârtoasă de vin, din care îi cursese de o parte şi de cealaltă a gurii...

Imaginea i se înceţoşă.

- Te implor, desfă legăturile corsetului. Nu mai pot să respir!

Mary răspunse pe un ton blând, dar ferm.

- Trebuie să perseverezi. Primele ore sunt cele mai grele. Dar, dacă tu crezi că asta îţi va uşura agonia, du-te să te întinzi puţin în pat. Încearcă să dormi. Când te vei trezi, o să te miri şi o să te întrebi de ce ai făcut atâta caz pentru nimic.

Dornică să facă orice ca să-şi uşureze durerea, Liz se repezi spre camera ei. Intenţionase să se lase uşor pe saltea, dar fiindcă nu-şi putea îndoi corpul, îşi pierdu echilibrul şi căzu de-a dreptul. Simţi că mii de ace înroşite îi străpung pielea şi ţipă scurt, de durere.

După câteva momente, sir Rollo apăru alertat din camera alăturată. Rămase în cadrul uşii, fără vestă, cu nasturii descheiaţi la cămaşă. Între

degete ţinea o pană de scris, părul îi era răvăşit şi avea figura unui scriitor întrerupt în plină inspiraţie. Ceea ce scria în acel moment părea teribil de important, pentru că-i spuse pe un ton iritat:

- Te-am auzit strigând. Orice ai avea nevoie, va trebui să mai aştepte până îmi voi termina scrisoarea către regină. Mi s-a cerut un raport complet referitor la asaltul lui Buccleuch şi am primit ordin să-i aduc capul pe tavă. Chiar în acest moment, mesagerul aşteaptă răspunsul meu.

- N-am să te reţin mai mult de o secundă, promise Liz, ridicându-se cu greu din pat. Dacă m-ai putea elibera din acest corset... Lady Mary a vrut să fie drăguţă, dar nici măcar tatăl ei n-ar fi reuşit să născocească o metodă mai bună de a mă scoate din minţi.

Cu un scâncet de durere, tânăra se îndreptă spre braţele lui. De îndată ce o prinse de talie, sir Rollo o înţelese.

- Doamne, Dumnezeule!

Îl cuprinse mila când îi văzu faţa schimonosită de durere şi o încurajă pe un ton blând:

- Mai rezistă puţin, micuţa mea, până reuşesc să dezleg încrengătura asta de şireturi şi nasturi.

Încercă febril să găsească ordinea în care fuseseră strânse şireturile, blestemându-şi lipsa de viteză. Încercă să desfacă grăbit nodurile şi mai mult le încurcă. Nervos, scoase un cuţit de la curea şi tăie legăturile. Corsetul metalic căzu zgomotos pe podea, la picioarele fetei, şi imensa uşurare o făcu să leşine. Sir Rollo o prinse şi o duse în pat.

- Biata micuţă! murmură el. Dacă bărbaţii ar da dovadă de atâta curaj în bătălii cât dau femeile în numele vanităţii, armatele noastre ar putea cuceri toată lumea!

Începu să-i maseze talia cu multă delicateţe, şoptindu-i cuvinte de alinare până când ea îşi rezemă relaxată capul pe pernă. Dar liniştea ei nu dură mult. Masajul delicat se transformă încet- încet în atingeri tandre. Bărbatul zâmbi şi o privi drept în ochii ce păreau a spune atât de

multe. Îi studie gura fremătătoare care ar fi vrut să rostească ceva, dar, din cauza lipsei de experienţă, nu îndrăznea să formuleze cuvintele.

Liz simţi că lui sir Rollo îi făcea plăcere să descopere, prin senzualitatea atingerilor experimentate pe atâtea tinere femei, acea perlă timidă a purităţii.

Şeful ei de clan Buccleuch sau puternica regină deveniseră personaje secundare în această lume care acum le aparţinea numai lor. O lume în care el admira perfecţiunea trupului ei feciorelnic, a sânilor rotunzi şi fermi ce tresăltau dezgoliţi pe jumătate în acelaşi ritm cu pieptul lui.

Elizabeth se întreba pierdută dacă nu cumva trăda atitudinea inocentă care altădată o salvase. Dar acum era prea târziu pentru a mai face ceva.

Sir Rollo îşi strânse puternic degetele pe curba şoldurilor ei şi-i spuse pe un ton acuzator:

- Chiar e posibil să fii atât de

nevinovată pe cât pari?

Îi mai studie o dată părul răvăşit de pe pernă şi trupul ce vibra de dorinţă.

- Deodată, chiar sub privirile mele, fructul s-a copt. Dar... este el gata să cadă? Trebuie să mă asigur, pentru că, dacă-l culeg prea devreme, mi-ar putea lăsa un gust amar...

Cu o mişcare lentă, îşi apropie capul de chipul ei. Părea să-i mai despartă doar o respiraţie.

- Trebuie să te sărut, draga mea. Numai prin atingere voi putea fi sigur că ai ajuns la maturitate deplină.

Presiunea buzelor lui o tulbură complet. La început simţi o senzaţie ce semăna cu extazul pe care i-l dădea o victorie repurtată în luptă. Avea impresia că ar fi îmbrăţişat întreg paradisul, că s-ar fi transformat într-o picătură de ploaie ce cade râzând pe câmpii însorite.

Apoi, când el deveni nerăbdător şi flămând după răspunsul ei, simţi teamă. Teama pe care o simţise alergând de-a

lungul văii Liddesdale, o teamă de necunoscut. Era teama de ceva ce s-ar putea întâmpla, iar ea, din cauza lipsei de experienţă, n-ar şti cum să procedeze.

Tocmai când nervii şi simţurile îi erau atât de încordate încât avea impresia că o doare tot trupul, el o împinse deoparte.

- Doamne, Elizabeth! Tu chiar nu simţi nimic!

„Nu simţi nimic!”, se gândi ea înciudată şi
totodată recunoscătoare că el nu-şi dăduse seama

cât de aproape fusese de capitulare; cât de puţin ar mai fi durat ca bobocul de trandafir al emoţiei să se trezească la viaţă.

Crescuse fără tată şi fără o mamă care să-i explice ce e dragostea. În Jock văzuse numai dorinţa animalică de împerechere, dar cu sir Rollo fusese altceva. Senzaţiile veniseră pe rând şi avusese timp să le disece şi să le analizeze. Acum, însă, se dovedise că nu se deosebea cu nimic de

vărul său, era mânat de aceeaşi dorinţă, iar acest lucru jigni enorm orgoliul ei Scoţian.

- Cred că... spuse sir Rollo cu un evident sarcasm. Cred că următoarea ta lecţie ar trebui să fie legată de comportamentul păsărelelor şi al albinuţelor.

Elizabeth se întoarse către el şi-i aruncă o privire glacială.

- Nu de o asemenea lecţie am nevoie. Iar în ceea ce priveşte comportamentul animalelor, pot să-mi dau şi singură seama că tu te porţi mai mult ca un căprior regal decât ca un cerb!

Sir Rollo o privi nedumerit.

- Trebuie să recunosc că-mi scapă implicaţiile acestei observaţii.

Ea ridică privirea şi rosti pe un ton tăios:

- Căpriorul este un animal nobil şi impunător, care are coarne cu douăsprezece sau chiar mai multe ramuri, calitate ce-i aduce şi titlul de „regal”.

Aproape toată viaţa trăieşte singur şi burlac. Când vine sezonul de împerechere, el încearcă tot felul de tertipuri pentru a atrage căprioarele, apoi trece de la una la alta până la extenuare. În tot acest timp se neglijează, mănâncă rar şi-şi patrulează teritoriul, sfidându-şi rivalii. Cerbul, în schimb, e o creatură frumoasă şi sensibilă care rămâne fidel toată viaţa femelei sale. Tu, sir Rollo, poţi să faci cât vrei pe căpriorul regal, dar să nu te aştepţi ca eu să joc rolul căprioarei docile.

Capitolul 11

- Astăzi nu vom avea nici o lecţie, îi spuse lady Mary Elizabethei. Se ţine un festival anual în timpul căruia toţi locuitorii oraşului îşi iau o mică vacanţă.

Liz îşi ridică privirea din manualul cu verbe. În ultima vreme observase agitaţie, şanţurile secate şi tâmplarii lucrând de zor.

- Un concurs de tir? întrebă, nerăbdătoare să afle detalii.

- Aşa este. Pentru cei mai buni trăgători sunt puse în joc premii în bani,

dar cel mai mulţi aleargă după titlul suprem de „Maestru Ţintaş", oferit celui mai destoinic. Titlul câştigat e deţinut până în anul următor şi aduce cu sine mai multe

privilegii, cum ar fi scutirea de taxe şi ştergerea unor datorii. Participanţii se adună din toate colţurile şi pot concura atât cavaleri, cât şi oameni simpli, toţi cu şanse egale la câştig.

Interesul Elizabethei spori. Tirul era o pasiune de-a ei mai veche. Deşi i se părea foarte plăcut acest sport, neamurile ei vânau din necesitate şi nu pentru plăcere. Să nimereşti o ţintă mobilă era mult mai complicat şi cerea mult mai multă experienţă şi îndemânare decât trasul la ţintă fixă.

- Au şi femeile dreptul să participe? întrebă Liz, uitând pentru moment că e prizonieră şi că, în cel mai bun caz, i s-ar fi permis doar să urmărească acest concurs.

Mary o privi cu îndoială.

- Nu ştiu sigur. Eu n-am văzut niciodată o femeie concurând, dar nici n-aş putea spune că există vreo interdicţie în acest sens.

Elizabeth ridică din umeri.

- De fapt, nu prea contează. Datorită amabilităţii tale şi indulgenţei lui sir Rollo, am şi

uitat că sunt prizonieră, dar îţi închipui ce reacţie ar avea tatăl tău dacă m-ar vedea în posesia unei puşti încărcate? chicoti ea.

Mary izbucni în râs.

- Cred că ar cădea multe capete. E şi aşa destul de înfierbântat...

- Judecând după agitaţia de afară, înţeleg că trebuie făcute multe pregătiri, nu? schimbă Liz subiectul.

- Sigur că da. Pe lângă concurs, mai sunt şi altele: dansuri, mese, jocuri de tot felul, lupte, sărituri în lungime, ridicări de greutăţi şi actori ambulanţi. Dacă avem noroc şi primarul va fi în toane bune, vom avea parte şi de şatre de ţigani care citesc în palmă, îţi spun viitorul şi fac tot felul de

trucuri.

Toate aceste lucruri o mâhniră pe Elizabeth. Era invidioasă, pentru că nu avusese niciodată parte de asemenea festivităţi minunate.

În acel moment, lady Scrope intră ca o vijelie în cameră, ignorând-o pe Elizabeth.

- Mary, copila mea, încă nu te-ai schimbat? Hai odată! Ştii că tatălui tău nu-i place să aştepte! Grăbeşte-te, altfel vom întârzia la ceremonia de deschidere.

Scuzându-se din priviri, Mary fugi după mama ei. Rămasă singură, Liz se duse la fereastră şi privi absentă către mulţimea fremătătoare. Deodată, vocea lui sir Rollo se auzi din spatele ei.

- Biata micuţă! De ce eşti aşa tristă? Ţi-ai dori să iei parte la distracţie?

Tânăra se întoarse uimită. Observă că ţinuta lui aducea mai mult cu cea a unui muncitor, apoi oftă.

- Am o mie de dorinţe, dar numai câteva alegeri.

- Eşti aşa deprimată... Draga mea, eşti ca un copac al speranţei care şi-a pierdut

voinţa de a înflori.

Amuzamentul lui o irită.

- Crezi că ai fi mai fericit dacă ai fi în locul meu, stând şi privind cum alţii se pregătesc de distracţie?

- N-ar trebui să mă condamni, înainte să afli ce am de spus, zâmbi el.

- Ce vrei să spui?

- Dat fiind că eşti prizonieră şi te afli în custodia mea, unde sunt eu trebuie să fii şi tu. Iar

eu nu am nici cea mai mică intenţie să stau astăzi acasă. De aceea, va trebui să-mi ţii companie.

- O, Rollo! exclamă Liz, fără să-şi dea seama că-i spusese direct pe nume. Dar lordul Scrope ce-o să spună? Sunt sigură că nu va fi de acord.

- Nu va afla niciodată, o asigură el. Fiindcă tot nu-ţi plac hainele femeieşti, ai avea ceva împotrivă să te deghizezi în băiat?

Ea aprobă rapid, nerăbdătoare să audă continuarea.

- O să te îmbrac în paj. Dar va trebui

să nu scoţi nici un cuvânt, ceea ce nu-ţi va fi foarte greu...

Elizabeth aprobă încântată şi după zece minute se admira în faţa oglinzii.

Ieşiră în oraş şi trecură prin mulţime fără ca cineva să bănuiască adevărata identitate a pajului ce-şi urma credincios stăpânul, cărându-i puşca.

Liz privi atentă pe sub glugă, ca nu cumva să intre în raza vizuală a lordului sau a fiicei sale. Lady Mary nu ar fi fost aşa uşor de păcălit, iar reacţia ei ar fi putut s-o dea de gol.

Ajunseră în cabina lor de tragere fără nici o problemă. Sir Rollo îi făcu semn să treacă la

măsuţa pe care se puteau pune accesoriile. Tensiunea ei crescu în momentul în care participanţii îşi aliniară puştile în poziţie de tragere.

Un bărbat care ţinea scorul ajutat de o lunetă îi salută pe fiecare, în funcţie de rangul şi importanţa lor. Mulţimea urla şi încuraja.

Când îi veni rândul lui sir Rollo,

Elizabeth îl imploră:

- Lasă-mă pe mine... Te implor!

Bărbatul ezită puţin, apoi îi zâmbi şi-i întinse arma.

Fremătând de emoţie, luă arma cu o mână, scoase un glonţ din punguţa de piele şi şi-l puse între dinţi. Luă cornul cu praf de puşcă turnă pe ţeavă şi îndesă cu dexteritate. Cu o mişcare expertă, introduse glonţul, îl fixă cu ajutorul unei tije şi-i dădu puşca înapoi lui sir Rollo.

El luă puşca, ochi şi trase la semnal. Lumea încremeni, iar Liz îşi duse palmele la ochi. Dar, după câteva clipe, mulţimea izbucni în urale. Cel ce ţinea scorul anunţase „Punct ochit, punct lovit".

Elizabeth aproape că sări de bucurie, dar îşi aminti că trebuia să fie cât mai calmă, ca să nu dea

de bănuit. Se mulţumi că schimbe o privire triumfătoare cu sir Rollo, apoi luă arma şi o pregăti pentru a doua rundă.

Era începutul minunat al unei glorioase zile. Rând pe rând, concurenţii fură eliminaţi, până când în finală ajunse sir

Rollo împreună cu un alt bărbat. Urmau să se lupte pentru titlul de „Maestru Ţintaş”.

Mâinile îi tremurau când îi dădu puşca încărcată. Se dovedise a fi un bun ochitor, iar Liz se gândi că merita să câştige.

- Succes! îi şopti ea în timp ce el îşi potrivea arma.

Sir Rollo coborî puşca, o privi cu căldură şi, spre marea ei surpriză, îi întinse arma.

- Runda asta îţi aparţine.
- Nu...
- Insist, şuieră el, prinzând-o de umeri când ea se dădu un pas înapoi. Nu-şi va da nimeni seama. Tu ai muncit mult, iar eu ţi-am simţit frustrarea, dorinţa de a trage. Acum ai ocazia. Hai, totul depinde de acest glonţ - fă-l să conteze!

Elizabeth se ridică tremurând, luă arma şi o duse la ochi. Conştientă de importanţa misiunii

sale, îşi goli mintea de tot, mai puţin imaginea în alb şi negru a ţintei. Cu un calm de fier, începu să-şi calculeze traiectoria în funcţie de curba balistică a glonţului, unghiul de tragere şi direcţia din

care bătea vântul.

Când se auzi semnalul, apăsă pe trăgaci. Toată lumea aşteptă cu răsuflarea tăiată decizia finală. Când steagul lui sir Rollo se ridică, mulţimea explodă de bucurie. Uralele, zgomotele de tobă şi fluierăturile se contopiră într-un amestec asurzitor, în momentul în care sir Rollo o trase la pieptul său şi o sărută cu pasiune.

După câteva secunde, fură despărţiţi de lumea care îl luă pe braţe pe sir Rollo, îl înveşmântă într-o mantie de catifea purpurie şi îi puse în jurul gâtului un lanţ gros, format din monezi de aur.

Rămasă singură, Liz se sprijini de peretele cabinei, copleşită de o stare de fericire care aproape o înspăimântă. Se gândi că fusese o zi minunată şi poate de aceea tremura din fiecare încheietură. Nu vedea în faţa ochilor decât privirea lui triumfătoare şi buzele care se contopiseră într-un sărut care-i ajunsese direct la suflet.

Îşi reveni cu greu şi se îndreptă spre ceremonia de premiere, care era deja pe

sfârşite. Pe podium, sir Rollo mulţumea oamenilor râzând şi făcând plecăciuni. În stânga şi-n drepta sa era familia lordului Scrope.

Când mulţimea strigă „Alege-ţi regina, sir Rollo!", el se întoarse spre lady Mary. Şi nici nu era de mirare. Nu-i mulţumise el de atâtea ori pentru firea ei blândă şi generoasă? N-o admirase el deschis, cu fiecare ocazie ivită?

Când, braţ la braţ, perechea „regală" trecu printre spectatori, salutându-i, Elizabeth îşi simţi sufletul gol. Se auzi o salvă în onoarea „Maestrului Ţintaş", apoi veni rândul urătorilor să recite. Simţindu-se complet abandonată, Liz se mai plimbă o vreme printre vânzătorii ambulanţi. Deodată, în faţa ei apăru o ţigancă bătrână.

- Dă-mi mâna să-ţi citesc viitorul!

Elizabeth întinse mâna, să-i facă semn să
plece, dar bătrâna i-o prinse şi-i spuse:

- Tu nu eşti ceea ce pari. Gândeşti ca un copil, te porţi ca un copil, prin urmare vei fi tratată ca un copil.

Îşi smulse mâna din palma ei şi o luă speriată la fugă. Nu întâmpină nici o rezistenţă până ajunse la castel şi apoi în camera ei. Se simţi singură şi abandonată de toată lumea, chiar şi de sir Rollo. Smulse hainele băieţeşti şi îmbrăcă singura rochie pe care o avea.

După un timp, lumea se îndreptă în grupuri către case, pentru a se odihni înainte de dansul care reprezenta toiul festivităţii. Elizabeth îşi lăsă imaginaţia să zboare şi se văzu la braţul lui sir Rollo, impecabil ca de obicei. Purta o rochie superbă, cu un decolteu îndrăzneţ, avea părul prins deasupra capului, cu bucle ce-i cădeau pe umerii goi, cercei de perle şi colier cu pietre preţioase.

Reveni brusc la realitate în momentul în care sir Rollo intră în cameră. Acesta părea să zâmbească mulţumit. Se îndreptă cu paşi mari către uşa ce dădea spre camera lui şi se opri. Se întoarse şi se uită la ea de parcă încerca să-ţi aducă aminte cine era.

Apoi zâmbi larg, veni spre ea şi-i spuse:

- Uite, ţi-am adus ceva care să-ţi

aducă aminte de rolul pe care l-ai jucat în victoria mea! E unul

din premiile care se dau „Maestrului Ţintaş”. De cum l-am văzut, m-am şi gândit la tine.

Era un corn de praf de puşcă, cu încrustaţii de fildeş şi sidef, cu benzi de argint gravate cu măiestrie. Un trofeu frumos şi scump, dar tipic masculin. Si care-l dusese cu gândul la ea...

Când văzu că Elizabeth nu face nici o mişcare să-l ia, i-l puse în poală şi se îndepărtă grăbit.

Lacrimile îi umeziră ochii când realiză că n-o aprecia decât ca pe un prieten, un camarad şi atâta tot. Îi dăduse un cadou care nu considerase că era potrivit pentru delicata şi feminina Mary.

Îşi ridică ochii înlăcrimaţi spre fereastră şi i se păru că dealurile scoţiene sunt încruntate. Oare îi ghiciseră soarta? Îi descoperiseră secretul? Îşi dăduseră seama că tocmai se îndrăgostise de un bărbat care n-o privea ca pe o femeie?

Capitolul 12

Dimineaţa o găsi pe Elizabeth deprimată şi nedormită. După ce aşteptă mai bine de două ore un semn de la lady Mary, îşi sortă cărţile şi se hotărî să studieze singură.

Tocmai când se gândea că poate şi sir Rollo se odihneşte, auzi zgomot de copite sub fereastră. Ieşi şi-l văzu descălecând, însoţit fiind de încă un bărbat. Cel cu care venise nu adusese veşti bune, pentru că sir Rollo părea tulburat şi gesticula mânios. După câteva minute, intră încruntat în cameră.

- De ce eşti aşa supărat? S-a întâmplat ceva?

- S-a întâmplat ceva foarte rău. Tocmai am primit vestea că Buccleuch a fost arestat. Regina Elizabeth e grav ofensată că a îndrăznit să

întreprindă raidul acela şi a trimis un mesager la curtea regelui James. În scrisoare spune că pacea nu va putea continua până când Buccleuch nu-i va fi trimis, ca să-l pedepsească după voia ei.

Regele James a acceptat cu destul de multă uşurinţă, iar în acest moment şeful tău de clan e în drum spre Londra, sub pază strictă.

Plină de indignare, Elizabeth uită de problemele ei.

- Cum de i-a putut face aşa ceva, când ştie foarte bine care este adevărul? Pot să înţeleg mânia reginei, pentru că a fost minţită atâta timp. Poate chiar şi tu crezi aceste minciuni...

- Nu, nu e adevărat.

O prinse de umeri şi o scutură cu putere.

- Ţine-ţi gura şi lasă-mă să termin! Înţeleg perfect situaţia, pentru că am fost aici când a avut loc raidul. Nu am nevoie de minciuni sau de alte versiuni, pentru că am văzut cu ochii mei şi sunt înclinat să-i dau dreptate lui Buccleuch.

- La ce bun? replică ea, tristă. Crezi că asta e suficient pentru a-l scăpa de spânzurătoare?

- Poate că nu. Tocmai de aceea am de gând să plec chiar eu la Londra. Regina noastră se aprinde

uşor, dar dacă ai argumentele potrivite, o poţi face să se răzgândească. S-ar putea ca arestarea lui să fie suficientă pentru a-i satisface orgoliul, dar ca să fiu sigur trebuie neapărat să fiu şi eu acolo.

Liz rămase mută de uimire. Un englez care să pledeze cauza unui scoţian?!

În mai puţin de o oră, el plecă, lăsând-o adâncită în gânduri. Nici măcar nu apucase să-i mulţumească sau să-i transmită un mesaj de încurajare lui Buccleuch. Tot ce-i rămăsese de făcut era să stea şi să aştepte, fierbând, grabnica lui întoarcere.

Deodată, mişcările grăbite ale slujnicelor de pe coridor îi atraseră atenţia.

Lady Mary apăru în cadrul uşii, cu ochii în lacrimi şi îmbrăcată de plecare.

- Elizabeth, eu plec la verii mei din York. Se aude că neamurile tale se adună la graniţă şi plănuiesc un atac masiv asupra oraşului.

Liz simţi că se sufocă. Dacă şi lady Mary pleca, ce barieră mai rămânea între

ea şi lordul Scrope?

Nici nu plecă bine trăsura, că lady Scrope intră în cameră şi o ţintui cu privirea.

- Dacă-ţi închipui că vei continua să trăieşti în acest lux, te înşeli amarnic, fetiţa mea! Nu mi-a plăcut de tine din prima clipă. Încerci să-l vrăjeşti pe sir Rollo, dar nu-ţi va merge! El şi fiica mea formează un cuplu perfect şi nu voi permite nimănui să stea în calea fericirii lor. Vino! Lasă cărţile alea jos, pentru că ţi-am pregătit cu totul alte lecţii!

Coborâră la parter şi apoi străbătură un coridor care dădea în bucătărie. Probabil femeia avea de gând s-o pună la muncă grea, dar era obişnuită cu aşa ceva! Oricum, era mai bine decât să fie aruncată în temniţă!

Lady Scrope intră prima şi lumea din bucătărie tăcu brusc.

- Ţi-am adus un ajutor, Thomas, se adresă ea bucătarului. O fată care i-a provocat mari neplăceri lordului! Foloseşte-o la munca de jos.

Bucătarul înghiţi în sec şi aprobă.

- Aveţi grijă cu ea. E nepoata lui Kinmont Will şi va rămâne printre noi până i se va stabili sentinţa. Aveţi grijă să nu evadeze!

Ieşi, lăsând-o pe Elizabeth înconjurată numai de feţe ostile. Una din femei o prinse cu brutalitate

de mână şi o împinse către plită, arătându-i ce avea de făcut - să întreţină focul, să amestece în cazanele fierbinţi şi să menţină podelele lucioase. Ore în şir, suportă căldura înăbuşitoare, transpirând abundent şi reuşind cu greu să respire printre aburi. Dar se ambiţionă, hotărâtă să nu dea satisfacţie servitorilor.

În casa lui Buccleuch, această corvoadă era făcută de diverşi vagabonzi, angajaţi cu ziua şi recompensaţi cu câte o mâncare caldă.

La un moment dat, Elizabeth surprinse privirea unei fete despre care ştia că era infiltrată la castel. Oare le va transmite rudelor ei situaţia în care se afla? Dar cui? se întrebă ea, mohorâtă. Cu Buccleuch

luat prizonier şi unchiul ei care, fără îndoială, o renegase, cui i-ar mai fi putut păsa de ea?

Zile lungi şi chinuitoare se transformară în săptămâni, timp în care spiritul ei curajos aproape fu înfrânt. Cuptorul nu mai era atât de des folosit, pentru că regina Angliei decretase ca de două ori pe săptămână să se mănânce numai peşte. Aşa că fu transferată la curăţatul peştelui.

La sfârşitul celei de-a doua zile de mâncat peşte, Elizabethei i se făcu atât de rău de la miros, încât fu nevoită să intre în cămară ca să fure o bucată de şuncă. Pe când înghiţea ultima îmbucătură, uşa se deschise şi în prag apăru un bucătar furios.

- Păgâno! urlă el. E absolut interzis să mănânci carne în aceste zile!

Enervat peste măsură, o îmbrânci atât de puternic, încât o trânti la picioarele servitorilor oripilaţi.

- Târfă netrebnică de scoţiancă!

În timp ce ea încerca să se ridice în genunchi, bărbatul o lovi cu piciorul în

coapsă.

- Îndrăzneşti să faci nazuri la peştele nostru atât de bun, când cred că ai fost crescută numai cu maţe de oaie?!

Cu tot orgoliul specific rasei sale, sări în picioare şi-l înfruntă. Toată ura pe care o adunase în ultimele săptămâni se regăsea în vocea şi pe chipul ei:

- Pentru numele lui Dumnezeu! Voi, englezii, mâncaţi nişte lucruri care i-ar face să vomite chiar şi pe câinii scoţieni!

- Deci, nu-ţi place mâncarea noastră? se auzi glasul tăios la ladyei Scrope, din cadrul uşii. Foarte bine, atunci nici nu ţi se va mai impune să mănânci!

Apoi se adresă bucătarului:

- Încui-o în cămara goală din fundul bucătăriei şi ai grijă să nu primească nimic de mâncat sau de băut până nu voi spune eu!

După ore chinuitoare de stat în camera întunecoasă şi rece, Elizabeth îşi lipi urechea de uşă şi-şi dădu seama că se făcuse noapte şi toată lumea plecase la culcare. Se aşeză pe jos, se sprijini cu

spatele de perete şi împinse cu putere în uşă. Dar toate eforturile ei fură în zadar.

Se gândi la cât de şireată era lady Scrope şi cum pusese la cale o pedeapsă care nu-i lăsa cicatrice pe trup. Avea de gând s-o înfometeze, pentru ca mai apoi să dea vina pe o febră imaginară, în caz că sir Rollo ar fi cerut explicaţii. Iar asta, dacă se va mai întoarce...

Aproape renunţase la orice speranţă, când deodată auzi cheia răsucindu-se uşor în broască. Uşa se deschise şi vocea unei femei se auzi şoptind în întuneric:

- Repede, urmează-mă! Dar ai grijă să nu faci nici un zgomot!

Cu paşi de felină, Elizabeth o urmă până ajunseră afară, în curte, unde le aştepta o căruţă de vânzător ambulant. Două mâini o prinseră de talie şi o aruncară fără menajamente într-un butoi gol. Apoi, brusc, căruţa se mişcă din loc şi traversă curtea interioară, apoi pe cea exterioară, ieşind pe străzile oraşului. Urma obstacolul cel mai mare - porţile principale, care erau închise pe durata

nopţii.

- Cine e acolo? se auzi strigătul străjerului.

- Un vânzător care a făcut o livrare târzie la casa lordului Scrope, răspunse o voce necunoscută. Dacă nu vă supăraţi, domnule sergent, trebuie să mai ajung şi la Appleby în noaptea asta. Iată hârtiile necesare, semnate de însuşi lordul Scrope.

- Atâta timp cât de îndrepţi spre sud, nu-i nici o problemă, prietene, râse sergentul. Se spune că bandele de scoţieni sunt din nou pe picior de război, aşa că nu te sfătuiesc să întârzii prea mult.

Când căruţa porni din nou, Elizabeth răsuflă uşurată. Cel care o conducea, oricine ar fi fost el,

reuşise o cacealma pentru care îi era foarte recunoscătoare. Când zidurile oraşului abia se mai vedeau, ieşi din butoi şi-şi făcu drum printre calabalâcuri, până ajunse lângă vizitiu.

- A fost o acţiune foarte îndrăzneaţă şi-ţi mulţumesc din suflet, prietene, zise ea către figura acoperită cu glugă.

La un moment dat, căruţa se clătină

puternic, iar gluga-i căzu pe spate, dezvăluindu-i chipul.

Îngheţată de spaimă, Liz îl recunoscu pe vărul ei Jock şi simţi că i se face rău în momentul în care el îi spuse, fără a-şi mai ascunde accentul Scoţian:

- Nu-i nevoie de mulţumiri! Este de datoria unui bărbat, dacă nu chiar plăcerea lui, să sară în ajutorul femeii care i-a fost promisă drept soţie!

Capitolul 13

Abandonară căruţa când ajunseră la malul râului, unde-i aşteptau doi cai. Traversară râul fără dificultate şi se îndreptară către Branxholm. Jock nu se grăbea să vorbească, dar pe chipul lui se putea citi satisfacţia. Deodată, se întoarse în şa şi spuse:

- Cel mai bine ar fi ca tu şi tata să nu vă vedeţi o perioadă, până se linişteşte. La castelul Hermitage este programată o întâlnire a şefilor de clan, dar, având în vedere starea lui de spirit, cred că mai degrabă ţi-ar lua gâtul decât să-ţi permită să le auzi planurile. L-ai rănit foarte rău, Liz. A avut încredere în tine ca în copilul

lui, neţinând cont că, dincolo de înfăţişarea ta băieţească, eşti totuşi o femeie. Dar eu n-am uitat asta nici o clipă!

Dădu nepăsătoare din umeri, nefiind deloc flatată. Jock considera femeia un obiect inferior, o jucărie care să-l amuze, un servitor care să aibă grijă de nevoile lui, bună doar să dea naştere unui copil atunci când considera el de cuviinţă.

- Se aude că toate clanurile se pregătesc de luptă, spuse ea.

- De această dată, zvonul este adevărat. Bătălia vine ca un răspuns firesc la trădarea comisă împotriva lui Buccleuch. Nu sunt singurul care nu s-a înţeles bine cu şeful nostru, dar când vine vorba să ne apărăm de oameni din afara clanului, neînţelegerile dispar şi suntem alături de el până la ultimul. Dacă şeful nostru va fi ucis de regina Angliei, teribilă va fi răzbunarea împotriva tuturor supuşilor ei care ne vor cădea în mână! S-a hotărât că vom aştepta până când englezii vor face prima mişcare. Dacă am ataca noi primii, Buccleuch va fi ucis cu siguranţă. Si chiar dacă ardem de dorinţa de a ne răzbuna, siguranţa lui e pe primul

plan.

- Sunt sigură că va fi eliberat. Însuşi sir Rollo a plecat la Londra ca să pledeze în favoarea lui.

Vorbise din toată inima şi uitase să fie precaută. Strălucirea din ochii ei atunci când rostise numele lui sir Rollo nu-i scăpă lui Jock.

- Sir Rollo!

El rosti numele cu ură.

- Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-i văd capul în vârful sabiei mele! Dacă e deştept, va rămâne la Londra, printre fandosiţii lui, pentru că dacă se întoarce în nord, jur că-l voi omorî cu mâna mea!

Elizabeth simţi că nu era momentul să-i spună că ea n-ar fi putut... nu, n-ar fi vrut să se mărite cu el. Experienţa o învăţase că Jock avea prostul obicei de a distruge ceea ce nu putea obţine.

Când ajunse la Branxholm, o găsiră pe bătrâna Margaret stând în faţa şemineului. Respectându-şi reputaţia de clarvăzătoare, nu păru deloc surprinsă când îi văzu intrând.

- Deci ai venit, în cele din urmă! o

salută ea simplu pe Elizabeth.

- Eu am adus-o aici, o corectă Jock, pentru că e cel mai sigur loc pentru ea. De proastă şi slabă ce e, viaţa ei e în pericol de oricare parte a graniţei. Am nevoie de timp ca să-mi conving familia să-i mai acorde o şansă. O voi lăsa în grija ta, bătrâno, până când tatăl meu va fi pregătit s-o accepte ca noră. Nu va dura prea mult. L-am

convins pe jumătate, amintindu-i că nu poate avea prea multe pretenţii de la o muiere cu mintea cât o nucă.

- Fir-ai...

Elizabeth ajunsese la capătul răbdării, dar Jock ieşi din încăpere înainte să audă cuvintele ei de ocară. După ce uşa se trânti în spatele lui, bătrâna Margaret îi spuse:

- Vino şi stai lângă foc. Pari cam zgribulită.

- Da, mi-e cam frig.

Se trânti pe scaun şi-şi întinse degetele îngheţate către foc.

- Ce să mă fac cu Jock, Margaret? Nu

mă pot mărita cu el, ştii şi tu asta.

- Se pare că, în ceea ce priveşte suferinţele inimii, ai acelaşi ghinion ca mama ta. I-a fost luat omul pe care îl iubea, aşa că a trebuit să fie mulţumită cu ce a rămas. Toată viaţa s-a mulţumit cu rămăşiţe...

Zări în ochii bătrânei ceva ce-i inspira încredere, aşa că încercă timidă:

- Se spune că ai şti să faci vrăji care ar putea preschimba indiferenţa unui bărbat în dragoste.

Bătrâna chicoti.

- O licoare a dragostei, vrei să spui? La ce ar folosi, dacă sir Rollo nu e aici, ca s-o bea?

Elizabeth tresări puternic, nevenindu-i să creadă. Deşi nu spusese nici un nume, bătrâna ştia exact după cine suspina ea.

- Nu fi aşa surprinsă, copila mea. Văd şi ştiu ce se întâmplă pe aici, dar asta nu înseamnă că zbor pe o mătură.

- Cred că n-ai nici un fel de cunoştinţe de vrăjitorie, ci că eşti o mare bârfitoare.

Bătrâna Margaret nu părea a fi nici

supărată, nici indignată.

- Spune-mi, atunci, cum de ştiu de cornul de praf de puşcă pe care ţi l-a făcut cadou şi de faptul că nu ţi-a făcut plăcere, pentru că era doar un semn de camaraderie. Tu, de fapt, îţi doreai un sărut plin de dragoste.

Cu ochii ieşiţi din orbite, Liz sări în picioare. Ieşi în fugă şi urcă spre camera ei. Ore în şir, în urechi îi răsunară cuvintele bătrânei: „Hotărăşte-te ce anume vrei, apoi urmează-ţi scopul!”.

Trecu o săptămână în cursul căreia bătrâna dispăru pentru două zile, un lucru care nu li se păru ciudat celor care erau obişnuiţi cu felul ei

imprevizibil de a fi. O săptămână în care Jock nu-şi făcu apariţia, iar Elizabeth se relaxă şi-şi reluă vechile obiceiuri: pescuitul şi vânătoarea. Avea impresia că traversa perioada de linişte dinaintea furtunii şi că, într-o bună zi, se va dezlănţui uraganul.

Primele semne se iviră în momentul în care Jock se întoarse. Ea se afla în

bibliotecă, căutând o carte mai uşoară pe care să-şi exerseze cititul.

El intră în stilul caracteristic, fără a bate şi fără a-şi cere scuze, şi o admiră cu privire hulpavă.

- Aduc veşti bune! Tata s-a îmbunat. După multă muncă de convingere din partea mea şi puţin ajutor din partea fraţilor mei, şi-a dat consimţământul pentru căsătoria noastră. Ar fi venit personal să ţi-o spună, dar îl împiedică datoria, pentru că şefii de clanuri încă se mai ceartă asupra momentului când trebuie atacaţi englezii. De data asta, el este cel mai raţional dintre ei. Se teme atât de mult pentru siguranţa lui Buccleuch, încât nu pleacă de teamă ca spiritele să nu se încingă.

- Înţeleg. Roagă-l din partea mea să nu se mai gândească la nuntă până când Buccleuch nu este în afara oricărui pericol.

- Asta ar putea însemna luni... Nu sunt pregătit să aştept atât de mult!

Simţind că se strânge laţul în jurul ei, Elizabeth găsi puterea să protesteze:

- Jock, trebuie să-mi acorzi timp. Simt

că nu sunt încă pregătită pentru căsătorie... Sunt imatură, nu sunt sigură de mine.

- Sunt eu destul de sigur pentru amândoi.

O trase cu brutalitate în braţe, iar ea închise ochii, pentru a suporta mai uşor dezgustul pe care ştia că-l va simţi în momentul când buzele lor se vor atinge.

Timp de câteva secunde care i se părură o eternitate, îndură cu stoicism supliciul la care o supuse Jock.

- Doamne, Dumnezeule! Ce se întâmplă cu tine, Liz? Eşti frigidă? Multe fete de prin partea locului au înnebunit de furie când au auzit că te prefer pe tine şi oricare dintre ele ar fi fost mai mult decât bucuroasă să se topească în braţele mele. Si totuşi, tu te crispezi când te ating şi mă priveşti ca pe un... diavol!

- Pentru că nu te iubesc!

Îl înfruntă cu curaj, încleştându-şi pumnii, anticipând o ieşire sălbatică din partea lui. Dar Jock o surprinse, rămânând tăcut şi nemişcat.

- De când stai cu englezii, ai început să ne priveşti de sus, spuse el după câteva

secunde. Oi fi tu fata lui Buccleuch, i-oi fi moştenind tu mândria şi aroganţa, dar tot una de-a noastră rămâi. Locul tău e aici, cu mine.

Ignorând gestul ei de protest, continuă pe un ton mai dur:

- Ai cerut timp şi-ţi voi da, dar nu prea mult. Eu sunt singurul tău prieten, Liz. Dacă te întorci în Anglia, te aşteaptă moartea. Fără intervenţia mea, femeile din clanul nostru te-ar fi sfâşiat bucată cu bucată. Imaginează-ţi cum ar fi dacă m-ai dezamăgi pe mine!

Ea tresări, iar Jock zâmbi mulţumit.

- Gândeşte-te bine! În douăzeci şi patru de ore mă voi întoarce să-mi dai răspunsul. Cred că alegerea nu va fi prea grea, având în vedere alternativa!

Elizabeth îşi aminti cu groază soarta pe care o avusese ultima fată care îndrăznise să stârnească mânia femeilor din clan. O fată tânără, drăguţă, proaspăta mireasă a unuia din bărbaţii din clan, a cărei unică greşeală fusese că trezise, fără să vrea, interesul unuia din soţii lor. În zadar îşi susţinuse

nevinovăţia în faţa femeilor care o încercuiseră. Sentinţa fusese dată - biciuirea în pielea goală, în mijlocul satului.

O prinse panica atunci când se gândi la variantele pe care le avea la dispoziţie: fie să se mărite cu Jock, fie să ajungă pe mâinile acestor femei nemiloase. Nu era laşă de felul ei, dar decât să sufere asemenea tortură şi umilinţă, mai bine s-ar fi sinucis.

Aruncă din mână cartea, urcă în camera ei, se îmbrăcă şi plecă la pescuit. Avea nevoie de ceva care s-o liniştească şi să-i ţină mintea ocupată.

Râul nu era departe, aşa că ajunse într-o jumătate de oră şi se instală pe mal, la umbra unor sălcii. Puse o râmă în cârlig, momeala preferată a regelui de apă dulce - somonul. Nici nu aruncă bine undiţa, că peştele îşi făcu apariţia. Elizabeth se încordă, aşteptându-l să muşte. Când peştele înghiţi cârligul, ea trase cu putere. Era uriaş şi neobosit, dar nici ea nu era dispusă să renunţe atât de uşor. Încet-încet, reuşi să-l tragă la mal, simţind o satisfacţie pe care n-o mai încercase de mult.

Era ora înserării când se întoarse la Branxholm. Se duse direct în bucătărie şi-şi prezentă mândră captura.

- Te-ai întors? o întrebă pe Margaret.

- Da.

Elizabeth ridică din umeri şi înaintă în bucătărie.

- Ţi-am adus un somon.

- Iar eu ţi-am adus un vizitator, lansă bătrâna bomba, fără nici un avertisment.

- Un vizitator? Pentru mine? Cine?

- E în bibliotecă. Du-te să-l vezi cu ochii tăi!

Elizabeth îşi dădu seama că nu mai putea
smulge alte informaţii, aşa că se grăbi către bibliotecă, fără să mai piardă timpul cu spălatul pe mâini sau schimbatul hainelor ude. N-avea nici cea mai vagă idee despre cine era vorba. Unchiul ei sau poate unul dintre veri...

Când păşi în cameră, şocul îi tăie respiraţia.

- Salutări, micuţa mea! o salută calm sir Rollo.

Privi amuzat către hainele ei şi

continuă:

- Văd că ai revenit din nou la natură!

- Am... am fost la pescuit, se bâlbâi ea. Am prins un somon uriaş!

Sir Rollo arăta aşa cum îl ţinea minte, dar ceva părea schimbat. Era elegant ca întotdeauna, dar se

simţea o încordare în atitudinea lui. În ochii lui se putea citi o mânie care nu era îndreptată împotriva ei.

- Cum ai reuşit să găseşti drumul până aici?

- Ieri m-am întors de la Londra şi am descoperit că plecaseşi. După ce am întrebat-o pe lady Scrope unde eşti, mi s-a spus sec că ai evadat, nimic mai mult. Am cerut mai multe detalii, încercând să aflu cum o fată neînarmată poate evada din mijlocul unui castel ce găzduieşte mai mult de o mie de soldaţi. Explicaţia ei nu m-a satisfăcut şi am pornit o anchetă pe cont propriu. O slujnică foarte curajoasă mi-a dat toate detaliile despre modul în care ai fost tratată din momentul în care am plecat la Londra. Îţi jur, Elizabeth...

Vocea lui deveni mai gravă.

- Îţi jur că nu te-aş fi lăsat niciodată singură dacă aş fi ştiut sau măcar aş fi bănuit că lady Scrope e capabilă de atâta răutate.

Ea îl privi uimită. Întreaga lui atitudine i se părea străină. Aroganţa dispăruse, lăsând loc remuşcării care-l chinuia. Îşi dorea să alerge spre el, să i se arunce în braţe şi să-l sărute până când chipul său ar fi fost din nou surâzător.

Sir Rollo o privi confuz, aşteptând un cuvânt sau un semn din partea ei. Neprimind nici un răspuns, el deveni şi mai trist.

- Sigur, familia Scrope, din cauza raportului întocmit de mine, şi-a primit pedeapsa cuvenită. Nemulţumită de comportamentul Gardianului ei, regina a decis să-l destituie şi l-a exilat într-un colţ îndepărtat al regatului. Elizabeth, îţi promit că atunci când te vei întoarce cu mine la Carlisle nu vei mai avea de ce să te temi.

Inima ei se opri pentru o clipă. Părea atât de sigur de întoarcerea ei, avea o

atitudine atât de pozitivă...

- Buccleuch? Ce ştii despre el?

Un zâmbet enigmatic îi apăru în colţul gurii.

- Confruntarea dintre Buccleuch şi Maiestatea Sa a fost una foarte dificilă. Seful tău a încercat să-i explice că nu venise în Anglia cu intenţia de a face rău, ci doar pentru a elibera un supus al Scoţiei, luat prizonier pe nedrept. Totuşi, spre uşurarea mea şi a lui Buccleuch, regina admiră îndrăzneala lui. A fost grav de ofensată de raidul făcut pe teritoriul ei, dar ca femeie nu s-a putut abţine să nu admire vitejia şi cavalerismul de

care a dat dovadă. Astfel, onoarea Angliei fiind satisfăcută prin predarea sa, regina îl iertă şi-i oferi o escortă pentru a-l proteja pe calea de întoarcere.

- Oh, Rollo!

Cuprinsă de bucurie, străbătu camera în paşi de dans şi nimeri direct în braţele care o aşteptau, deschise. Cu inima bătându-i nebuneşte, îşi lăsă capul pe pieptul lui.

- Aşadar, bătrâna a avut dreptate, se

auzi vocea lui mângâindu-i tâmpla. Chiar am un loc în sufletul tău!

- Ai vorbit cu bătrâna Margaret? Când? Si ce ţi-a spus?

Sir Rollo se amuza văzând-o cum trage de timp, cum ezită să-şi analizeze emoţiile. El se decise să-i facă jocul, să-i dea timp pentru a se obişnui cu ideea.

- Am descoperit-o pe bătrâna diavoliţă în camera mea, turnând o licoare într-o sticlă de vin. Cum a reuşit să pătrundă în castel fără a fi prinsă, n-a vrut să spună! A fost însă foarte concisă în ceea ce privea motivele pentru care se afla acolo.

Drept răspuns, fata îşi lipi şi mai tare capul de pieptul lui.

El continuă, zâmbind:

- Am reuşit destul de uşor s-o conving să mă aducă aici, spre uşurarea mea. Dacă s-ar fi opus, aş fi fost în stare s-o ameninţ cu spânzurătoarea.

- Ar fi fost o moarte blândă, în comparaţie cu ceea ce am eu de gând să fac!

Elizabeth îmcremeni când auzi vocea

lui Jock. Se întoarse şi-i privi figura schimonosită de ură şi furie. Instinctiv, ridică mâinile pentru a-l proteja pe sir Rollo, dar acest gest îl provocă şi mai mult pe Jock.

- Bine face că-şi caută apărare după fustele unei femei! Ce boală a creierului te-a făcut să-l preferi pe laşul ăsta în locul meu?

Rollo o prinse de talie şi o împinse deoparte.

- A venit vremea să ne încheiem socotelile, Armstrong! Suntem amândoi conştienţi că duşmănia dintre noi este atât de mare, încât nici unul nu va fi satisfăcut până când celălalt nu va muri. Scoate-ţi sabia şi să terminăm cât mai repede, pentru că am de rezolvat probleme ce nu suportă amânare.

Jock se repezi înainte, cu lunga sa sabie îndreptată către pieptul adversarului. O ridică deasupra capului cu ambele mâini şi lovi cu toată

puterea. Cu agilitatea unei feline, sir Rollo făcu un pas lateral şi evită lovitura. Lupta continuă cu ferocitate, ambii bărbaţi

părând să aibă şanse egale de izbândă.

Elizabeth îi urmări cu sufletul la gură, rugându-se ca bărbatul pe care-l iubea din toată inima să nu păţească nimic.

După minute nesfârşite, sir Rollo reuşi să-şi dovedească supremaţia, lovindu-l de moarte pe Jock.

Cei doi priviră împietriţi trupul lipsit de viaţă şi nici nu observară când uşa se deschise brusc şi bătrâna Margaret intră agitată. Femeia privi doar un moment spre corpul neînsufleţit al lui Jock, apoi spuse rapid:

- Grăbiţi-vă! clanul Armstrong vine încoace! Dacă nu plecaţi în clipa asta, nu veţi mai apuca să ajungeţi la graniţă!

Capitolul 14

Elizabeth călărea alături de sir Rollo, fiind încă în stare de şoc. El părea imperturbabil, surd la toate zgomotele sinistre ce străbăteau valea Liddesdale.

Oraşul Carlisle apăru în raza lor vizuală, iar în acel moment ea luă o decizie. Încetini, cu intenţia de a rămâne pe malul Scoţian, dar sir Rollo prinse frâul şi o forţă să traverseze râul alături de el. Apoi se

îndreptară spre pădure, spre a putea scăpa de urmăritori. Ajunşi la adăpostul pădurii, el coborî din şa şi o ajută şi pe ea să descalece.

- Am reuşit, draga mea! Pentru ultima oară, îţi promit, am reuşit să scăpăm de neamurile tale însetate de sânge!

Îi privi chipul palid şi o compătimi.

- Biata copilă!

O trase la pieptul lui şi începu s-o legene uşor.

- Aceste ultime săptămâni au fost o adevărată încercare pentru curajul, rezistenţa şi mai ales loialitatea ta. Poate că uneori ţi-am părut insensibil, dar să ştii că sunt pe deplin conştient de sacrificiile pe care le-ai făcut atunci când ţi-ai abandonat stilul obişnuit de viaţă, pentru un viitor plin de necunoscut! Motivul pentru care ai luat această decizie trebuie să fi fost unul foarte puternic. Greşesc când spun că am avut şi eu un mic rol?

În privirea ei se citea toată dragostea, iar sir Rollo nu mai avu nevoie de un alt răspuns.

- Te vreau pe tine şi numai pe tine.

Vreau să fii mireasa mea!

- De ce m-ai vrea? Sunt un nimeni. Neatrăgătoare, ignorantă şi-mi lipseşte cu desăvârşire graţia...

Sir Rollo se stăpâni cu greu să-i aline durerea cu un sărut.

- Ai trăit prea mult printre bărbaţi care te-au subestimat. Pentru ei ai fost ca o stridie: au mâncat carnea şi au scuipat perla. Iar eu m-am săturat de păpuşile fără suflet, care zâmbesc doar ca să-şi arate dantura perfectă şi care tolerează

îmbrăţişările unui bărbat doar dacă este suficient de atent să nu le şifoneze rochia. Tu... tu miroşi a aer proaspăt şi a flori de câmp!

Elizabeth simţi că toate suferinţele şi frustrările din ultimii ani dispărură şi se topiră în minunata senzaţie pe care acum o putea defini - dragostea.

- Rollo... N-o să reuşesc niciodată să fac faţă pretenţiilor de la curte. O să te fac de râs din cauza stângăciilor şi manierelor mele.

Se întoarse brusc şi-l privi cu inocenţă:

- Refuz cu tărie să mai port corset!

Sărutări nesfârşite îi dezmierdară chipul.

- N-aş îndrăzni niciodată să te supun unei asemenea corvoade! Si, oricum... eu m-am plictisit de viaţa la curte şi am de gând să mă întorc pe domeniul meu din Franţa. Îţi va plăcea acolo, draga mea. Nimic de pe acest pământ nu e suficient de bun pentru tine. O să-mi petrec restul vieţii pentru a o face fericită pe delicata şi sălbatica mea mireasă!

Sfârşit